

Obžalovaní

1) JUDr. Vít Bárta,

2) Mgr. Jaroslav Škárka,

jsou vinni, že

I. obž. JUDr. Vít Bárta

poté, co dne 04.02.2011 na jednání poslaneckého klubu politické strany Věci veřejné, jejímž poslancem, ministrem a čelným představitelem tehdy byl, v rámci diskuse, při níž někteří poslanci kritizovali dopady účinné novely zákona o daních z příjmu, jíž došlo ke zdanění poslaneckých náhrad a tedy k faktickému podstatnému snížení příjmu poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, nabídl při vědomí svých mimořádně dobrých majetkových poměrů celému poslaneckému klubu, že bude poslancům v případě finančních problémů individuálně k dispozici, čímž mínil, že je poslancům připraven poskytnout výhodnou půjčku či jinou formu pomoci, spočívající zejména v případném zajištění zakázek v rámci jiné výdělečné činnosti provozované poslanci, přičemž jeho nabídka byla motivována přinejmenším z podstatné části obavou z negativní mediální odezvy, jež by politickou stranu Věci veřejné postihla v případě znovuotevření debaty o výši poslaneckých příjmů a v případě snahy o opětovnou změnu zákona ze strany poslanců této politické strany, čemuž se svou nabídkou snažil zabránit,

1) dne 29.03.2011 přibližně v 16.15 hod., v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslankyni strany Věci veřejné Kristýně Kočí, nar. [redacted] na základě její předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 500.000 Kč v hotovosti, kterou jí předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

2) dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese [redacted] poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslanci strany Věci veřejné, spoluobžalovanému Mgr. Jaroslavu Škárkovi, na základě jeho předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 170.000 Kč v hotovosti, kterou mu předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

přičemž v obou případech jej poslanci požádali o půjčku s odkazem na jeho předchozí nabídku vyslovenou na poslaneckém klubu strany Věci veřejné,

a obě takto poskytnuté půjčky představovaly pro jejich příjemce majetkové obohacení spočívající v absenci povinnosti hradit úroky, jež by jim vznikla, pakliže by smlouvu o úvěru uzavřeli za podmínek obvyklých v obchodním styku, a další zvýhodnění spočívající v podmínkách poskytnutí půjčky (zejména sporná faktická vymahatelnost vrácení půjčky, absence zajištění závazku),

tedy

jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, a takový čin spáchal vůči úřední osobě,

II. obž. Mgr. Jaroslav Škárka

jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky za stranu Věci veřejné pod falešnou záminkou žádosti o půjčku vylákal od spoluobžalovaného poslance téže strany JUDr. Víta Bárty částku 170.000 Kč, kterou mu JUDr. Vít Bárta předal dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese _____ v obálce, již si obžalovaný Mgr. Jaroslav Škárka převzal, přestože skutečným úmyslem obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky od počátku bylo zneužít takto poskytnuté částky k následné diskreditaci JUDr. Víta Bárty ve veřejném a politickém životě,

tedy

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchali

obž. JUDr. Vít Bárta

zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku účinného ke dni 29.03.2011 (dále jen tr. zákoníku),

obž. Mgr. Jaroslav Škárka

přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku,

a odsuzují se

obž. JUDr. Vít Bárta

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu **výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se mu dále ukládá **trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky 665.000 Kč**, uložené na účtu Obvodního soudu pro Prahu 5.

obž. Mgr. Jaroslav Škárka

podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku **k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se mu dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající **v zákazu výkonu funkce poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na dobu 10 (deseti) roků.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená Kristýna Kočí, nar. _____, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

Obžalovaný Vít Bárta byl obžalobou viněn ze dvou dílčích útoků zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

Prvního z těchto činů se, stručně řečeno, měl podle obžaloby dopustit dne 29.03.2011 tím, že poskytl úplatek ve výši 500.000 Kč v hotovosti (v obálce obsahující bankovky v nominální hodnotě 5.000 Kč) v restauraci Austria v Praze 5 předsedkyni poslaneckého klubu Věcí veřejných a člence vyjednávacího týmu téže strany Kristýně Kočí (v tomto řízení vystupující jako poškozená), od níž měl požadovat, aby navzdory svému přesvědčení a dosavadním postojům vedla poslanecký klub k loajalitě vůči jeho osobě jako neformálnímu lídrovi strany a aby proti němu přestala kriticky vystupovat.

Poškozená měla dle obžaloby obálku převzít, nicméně v bezprostřední návaznosti učinit kroky k zadokumentování jednání obžalovaného.

Druhého dílčího útoku zločinu podplacení se měl obžalovaný Vít Bárta dopustit tím, že téhož dne ve svém bytě předal obžalovanému Jaroslavu Škárkovi, který byl též poslancem strany a zároveň jejím výkonným místopředsedou, úplatek ve výši 170.000 Kč (i v tomto případě v obálce obsahující bankovky v nominální hodnotě 5.000 Kč), a to za to, že bude usilovat o zrušení klubu VV v Plzni a založení nového klubu, případně o vytvoření dalšího klubu VV v Plzni, a dále o začlenění bývalého primátora Plzně Ing. Rödla do struktury strany Věcí veřejné.

Obžalovaný Jaroslav Škárka je pak v souvislosti s tímto jednáním Víta Bárty obžalobou viněn z přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku (účinného do 31.11.2011), neboť dle obžaloby přijal tyto finanční prostředky s tím, že se jedná o úplatek, do bytu Víta Bárty se měl dostavit již za účelem převzetí tohoto úplatku, peníze měl následně zčásti použít pro svou potřebu a k oznámení jednání nepřistoupit bezprostředně po přijetí úplatku, ale až v návaznosti na hrozbu medializace tohoto jednání.

Poškozená Kristýna Kočí se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 5.000 Kč proti obžalovanému Vítu Bártovi, přičemž svůj nárok odůvodnila zejména tím, že obžalovaný již samotným jednáním, jež je mu kladeno za vinu, tedy předáním úplatku, zasáhl do její občanské cti. Požadovanou částku označila pouze za symbolickou s tím, že samotné vyslovení povinnosti nahradit způsobenou nemajetkovou újmu je pro ni důležitější.

Obžalovaný Vít Bárta svou vinu popíral a hájil se tím, že v obou případech se nejednalo o poskytnutí úplatku, nýbrž o předání domluvených půjček, o které jej jak poškozená, tak spoluobžalovaný předtím požádali. Tyto žádosti měly podle jeho obhajoby padnout s odkazem na nabídku, kterou obžalovaný učinil při jednání poslaneckého klubu strany dne 04.02.2011, a to v reakci na stížnosti části poslanců, kteří příliš pozdě zjistili, že si v rámci zdanění poslaneckých náhrad snížili příjem více, než očekávali. Půjčky měl obžalovaný poskytnout bezúročně, bez písemné smlouvy či jiného dokladu, aniž by se ptal na jejich důvod, přičemž jedinou ústně sjednanou podmínkou bylo vrácení peněz ve lhůtě 1 roku.

Obžalovaný Jaroslav Škárka též popřel, že by se dopustil jednání, které mu obžaloba kladla za vinu. Tvrdil přitom shodně s obžalobou, že částka, již mu poskytl Vít Bárta, byla úplatkem, za

něž po něm spoluobžalovaný požadoval provedení jistých činností, zčásti uvedených v obžalobě; v tomto rozsahu tedy obžalovaný svou výpovědí podporoval obžalobu a svou obhajobu, jak je ovšem jeho plným právem, zaměřil v průběhu celého procesu z podstatné části právě k podpoře argumentace obžaloby ve vztahu k nekalému nebo přímo trestnému počinání a motivaci spoluobžalovaného Víta Bárty, svědků vystupujících ve prospěch spoluobžalovaného, případně celé politické strany Věci veřejné a bývalé soukromé bezpečnostní agentury Víta Bárty ABL. Ve vztahu k podstatě jednání, jež bylo kladeno za vinu jemu, se obžalovaný Jaroslav Škárka hájil tím, že předem o poskytnutí úplatku nevěděl, že obsah obálky zjistil až po návratu od Víta Bárty domů, že nemohl úplatek, především kvůli služební cestě do Kazachstánu, oznámit dříve než dne 05.04.2011, kdy podal trestní oznámení, a že z poskytnutých peněz použil pouze jednu bankovku, a to až poté, co trestní oznámení podal a policie si odmítla peníze převzít, neboť neměl jinou hotovost a nemohl použít platební kartu.

Soud provedl rozsáhlé dokazování a zamítl pouze návrh státní zástupkyně na výslech svědka Kmenty, neboť neshledal, že by jeho svědectví mohlo změnit skutkové závěry, které na základě provedených důkazů soud učinil. Výslech svědka nebylo možné zajistit, aniž by došlo k odročování věci a protahování řízení, což značně omezený potenciální přínos jeho výpovědi neodůvodňoval. Soud dále, v souladu se stabilní judikaturou českých soudů, jež ostatně zcela odpovídá shodnému přístupu velké většiny civilizovaných právních řádů, nepřipustil jako použitelný důkaz výsledky vyšetření na tzv. detektoru lži, a pochopitelně ani nehodnotil jako relevantní, kdo a z jakých důvodů se tomuto vyšetření podrobil či nepodrobil.

Lze uzavřít, že provedené důkazy připouštějí pouze dvě základní verze událostí. Na jedné straně stojí verze tvrzená obžalobou (s možnými různými odchylkami ve vztahu k posouzení jednání obžalovaného Jaroslava Škárky) a na straně druhé verze vyplývající z obhajoby obžalovaného Víta Bárty (vzhledem k tomu, že – jak již bylo řečeno – obžalovaný Jaroslav Škárka svou obhajobou v základních aspektech podporoval skutková tvrzení obžaloby, bude-li soud dále v rámci jistého zjednodušení hovořit o „verzi obhajoby“ či o „obhajobě“, bude tím míněna právě obhajoba obžalovaného Víta Bárty). Jakákoli jiná představitelná skutková verze (lidově řečeno „cosi mezi tím, co tvrdí obžaloba a obhajoba“), nemá v provedených důkazech žádnou oporu a byla by pouhou zcela neopodstatněnou spekulací.

Úkolem soudu tedy bylo posoudit ve světle rozsáhlého důkazního řízení obě možné skutkové verze, a to při respektování zásady presumpce nevinny a z ní vyplývající zásady *in dubio pro reo*, říkající, že v pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Jinak řečeno, soud nestál před základní otázkou, zda jedné z verzí uvěří či neuvěří, zda se mu verze obžaloby bude zdát pravděpodobnější či logičtější, ale před otázkou, zda obžaloba svůj případ prokázala mimo jakoukoli důvodnou pochybnost, tedy zda je verze obhajoby zcela nepochybně vyvrácena. Je totiž povinností obžaloby, aby obžalovanému jeho vinu v trestním řízení nepochybně prokázala. K úspěchu obhajoby naopak postačuje, že o vině obžalovaného jsou důvodné pochybnosti, jež není ani dalším dokazováním možné rozptýlit.

Je přitom zjevné, že jak obžaloba, tak obhajoba se v podstatné části skutkových tvrzení zcela shodují. Nebylo žádného sporu o tom, že obžalovaný Vít Bárta jak spoluobžalovanému Jaroslavu Škárkovi, tak poškozené Kristýně Kočí finanční částky uvedené v obžalobě, v době uvedené v obžalobě a na místech uvedených v obžalobě skutečně poskytl. Podstatou zjišťování skutkového stavu tedy bylo posouzení otázky, zda se jednalo o půjčky, jak tvrdí obhajoba, či zda je správné tvrzení obžaloby, že se jednalo o úplatky poskytnuté za účelem uvedeným v obžalobě.

Zatímco skutkový stav, který vyplývá z obžaloby, je vymezen dostatečně jasně, je nezbytné, předtím než soud vysvětlí, jakými úvahami byl veden při hodnocení provedených důkazů, přesněji vymežit určitý velice podstatný bod týkající se verze obhajoby, konkrétně motivaci půjček ze strany poškozené Kristýny Kočí a obžalovaného Jaroslava Škárky.

Z chování jak Kristýny Kočí, tak Jaroslava Škárky bezprostředně či téměř bezprostředně po převzetí peněz, a vlastně již ním, je zcela zřejmé, že ani jeden z nich po převzetí peněz s penězi od samého počátku rozhodně nenakládal jako s půjčkou. Soud v této souvislosti odkazuje především na jednání Kristýny Kočí a Aleny Maršákové u advokátky JUDr. Chandrycké, sepsání čestného prohlášení a posléze smlouvy o úschově, na diskusi Kristýny Kočí i Jaroslava Škárky se svědky Rusnokem a Navrátilovou téhož dne, na umístění peněz do bankovního sejfů obžalovaným Škárkou, ostatně i na informace, které novinářům časopisu Respekt o obálovém financování, případně o tom, že obžalovaný Škárka převezme téhož dne obálku, poskytovali předem jak Jaroslav Škárka, tak Kristýna Kočí či Alena Maršáková. Soud proto vylučuje možnost, že by Kristýna Kočí a Jaroslav Škárka nejprve v dobré víře požádali o půjčku, peníze si pak v dobré víře převzali a *teprve následně* se rozhodli, že půjčku takřikajíc obrátí v úplatek a začali podle toho jednat. Pakliže se skutečně jednalo o snahu křivě obvinít obžalovaného Víta Bárty, musel být tedy tento úmysl u obou dán již před převzetím peněz a celé jejich jednání, včetně žádosti o půjčku, muselo být logicky součástí plánu na diskreditaci obžalovaného Víta Bárty.

Vytknutí tohoto závěru před závorku hodnocení skutkových verzí obžaloby i obhajoby je přitom klíčové z hlediska posouzení, zda konkrétní důkazy nebo indicie vypovídají ve prospěch té či oné verze nebo zda jsou pro posouzení pravdivosti obou verzí irelevantní. Verze obhajoby, aby vůbec dávala ve světle nepochybně prokázaných skutečností smysl, logicky musí předpokládat předchozí plán Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí směřující k poškození obžalovaného Víta Bárty; tato skutečnost zdánlivě staví obhajobu do složitější pozice, neboť vyžaduje nalezení přijatelného motivu pro takový plán, zároveň však činí hned na počátku posouzení obou skutkových verzí jeden ze zásadních argumentů obžaloby zcela irelevantním a druhý podstatně zeslabuje.

Konkrétně soud konstatuje, že pro posouzení, zda důkazy dávají za pravdu obžalobě či obhajobě, je naprosto nerozhodné, že majetkové a výdělečné poměry Kristýny Kočí a Jaroslava Škárky ukazují, že neměli finanční důvod si peníze půjčovat. I podle verze obhajoby totiž jejich skutečným důvodem pro žádost o půjčku vůbec nemohl být finanční nedostatek, nýbrž snaha získat tímto způsobem nástroj k diskreditaci obžalovaného Víta Bárty.

Rovněž argument obžaloby napjatými vztahy uvnitř poslaneckého klubu Věcí veřejných, mediálními stížnostmi na způsob faktického řízení strany Vítem Bártoou a rostoucí animozitou mezi Kristýnou Kočí, již obžaloba označuje za klíčovou osobnost vnitrostranické opozice, a Vítem Bártoou, tedy argument, v němž obžaloba spatřuje motiv pro poskytnutí úplatku ze strany Víta Bárty, je v podstatě dvojsečný. Právě tak totiž tyto napjaté vztahy, opozice Kristýny Kočí a Jaroslava Škárky i jejich nesouhlas s pozicí a vystupováním Víta Bárty v rámci Věcí veřejných mohou představovat naopak motiv pro jednání, jež jim připisuje obhajoba, totiž pro plánovanou diskreditaci Víta Bárty za účelem jeho odstranění minimálně z politického života. Z tohoto důležitého argumentu obžaloby tak zbývá fakticky pouze otázka, zda je věrohodné, že by Vít Bárta poskytl v rámci takto nastíněných vztahů bezúročnou půjčku bez písemných dokladů a jakýchkoli svědků právě svým vnitrostranickým

oponentům (což je charakteristika, která má dle obžaloby platit přinejmenším ve vztahu ke Kristýně Kočí).

Při vlastním hodnocení velice rozsáhlého důkazního materiálu, který měl, ať již ve formě výpovědí obou obžalovaných, svědeckých výpovědí, nahrávek či listinných důkazů, k dispozici, se soud zaměřoval na podstatné body jednotlivých výpovědí, na vnitřní logiku a konzistentnost těchto výpovědí a zejména na jejich soulad či nesoulad s objektivními důkazy a základní logikou průběhu událostí. Jak obžalovaní, tak valná většina svědků jsou osoby, které mají značné zkušenosti s vystupováním na veřejnosti, tudíž pro ně není přílišný problém přednést svou verzi událostí navenek přesvědčivým způsobem; právě konfrontace jejich výpovědí jak navzájem, tak především s objektivními důkazy a logikou skutkového děje byla proto pro posouzení věci rozhodující. Každá výpověď má subjektivní povahu, nadto události, jež jsou předmětem řízení, byly již v době samotného dění mimořádně medializovány i probírány v prostředí, v němž se obžalovaní i svědci pohybují. Soud proto zvážil i to, že aktéři událostí skutečně mohou mít v detailech, v bodech, které pro ně tehdy neměly význam, potíže rozlišit realitu, jak ji bezprostředně vnímali, od toho, o čem poté spolu hovořili, o čem četli či co viděli na televizních obrazovkách. Proto se soud při svém hodnocení důkazů soustředil právě na podstatné, rozhodující body výpovědí, na klíčové události a zásadní prvky konání jejich aktérů, u nichž je možnost takového omylu výrazně nižší.

Soud opírá své skutkové závěry o následující podstatné důkazy a jejich zhodnocení:

Jaroslav Škárka, na jehož výpovědi stojí obžaloba, pokud jde o jednání kladené Vítu Bártovi za vinu pod bodem 2) obžaloby, zcela prokazatelně lhal v tak zásadní věci, jakou je popis jednání s Vítem Bártou ve dnech 17.03.2011 a následně 29.03.2011, tedy ve dnech, kdy jej měl Vít Bárta nejprve při schůzce na Ministerstvu dopravy v koupelně při puštěných kohoutcích přemlouvat či nutit k určitým činnostem a za to mu slibovat částku 160.000 Kč, a následně kdy mu měl předat peníze. Jaroslav Škárka totiž jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení jednoznačně uváděl, že jedním z požadavků Víta Barty při obou těchto setkáních bylo, aby podpořil kandidaturu (resp. účast ve výběrovém řízení) Ing. Rödla na pozici krajského ředitele Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále jen „ŘSD“). Z objektivního důkazu, jímž je jmenovací dekret Ing. Rödla, na jehož základě se stal ředitelem ŘSD v Karlovarském kraji, však vyplývá, že toto tvrzení obžalovaného Jaroslava Škárky je nesmyslné a lživé, protože ing. Rödl byl jmenován ředitelem již dne 08.03.2011, s účinností ode dne 11.03.2011, takže 17.03.2011 ani později již jakoukoli součinnost v této věci od Jaroslava Škárky Vít Barta logicky vůbec nemohl požadovat.

Soud v této souvislosti konstatuje, že pakliže by ke jmenování ing. Rödla došlo v období mezi 17.03.2011 a 29.03.2011, bylo by snad možné – při absenci jiných důkazů či indicií o nevěrohodnosti, přesněji řečeno lživosti výpovědi obžalovaného Jaroslava Škárky – uvažovat o tom, že se tento obžalovaný spletl, že snad požadavek, který zazněl od Víta Barty na oné dramatické schůzce dne 17.03.2011 omylem spojil s dalšími požadavky, které měly zaznít později, konkrétně dne 29.03.2011. Tak tomu však nebylo, neboť již dne 17.03.2011 byl ing. Rödl krajským ředitelem ŘSD (ostatně, právě schůzka s ním a dalšími nově jmenovanými řediteli byla primárním důvodem návštěvy obžalovaného Škárky na Ministerstvu dopravy).

Soud proto uzavírá, že v tomto zcela zásadním bodě obžalovaný Jaroslav Škárka nepochybně lže. Nad rámec tohoto jednoznačného a pro věc zcela dostačujícího závěru lze pouze dodat, že ani další požadavky, jež měl údajně v rámci korupčního jednání Vít Barta Jaroslavu Škárkovi adresovat (zrušení klubu Věcí veřejných v Plzni či začlenění ing. Rödla do struktur strany

Věci veřejné) nebyly v žádném případě prokázány, a to ani v rovině jejich teoretické smysluplnosti, a jeví se naopak samy o sobě jako velice pochybné. Svědek Rödl ve své výpovědi jednoznačně uvedl, že poskytoval Věcem veřejným či Vítu Bártovi určitou pomoc formou poradenství, ale žádný zájem vstoupit do této politické strany neměl, o takovém zájmu neexistuje žádný jiný důkaz než tvrzení Jaroslava Škárky, případná dominantní role Jaroslava Škárky při zrušení klubu v Plzni (vůči němuž měl jinak nepochybně Vít Bárta závažné výhrady) se také nejeví zcela přesvědčivou.

Pouze nad rámec hodnocení důkazů pak soud musí poznamenat, že soud značně zaujalo, když obžalovaný Jaroslav Škárka ve své závěrečné řeči „vytáhl z klobouku“ další údajný požadavek, který na něj Vít Bárta měl při předávání úplatku mít, totiž vyrábění kompromitujících materiálů na plzeňskou ODS, což je požadavek, o kterém se nikdy v předchozím průběhu řízení vůbec nezminil.

Obžalovaný Jaroslav Škárka poskytl jednoznačný důkaz lživosti svých výpovědí předložením podvržené nahrávky, která dle jeho tvrzení měla pocházet ze dne 29.03.2011 a zachycovat předání peněz, ve skutečnosti se však jednalo o nahrávku z rána dne 31.01.2011. Skutečnost, že se jedná o podvržený důkaz, byla prokázána znaleckým posudkem Kriministického ústavu v Praze ve spojení s analýzou a důkazy dodanými obhajobou s naprostou jistotou, neboť:

- a) novinami, které jsou na nahrávce zachyceny a které Jaroslav Škárka, pořizující nahrávku, čte, je deník Právo ze dne 31.01.2011,
- b) Kriministický ústav, který měl pro expertizu k dispozici i nahrávací zařízení, provedl vlastní pokusnou nahrávku, přičemž rozdíl nastaveného systémového času zařízení mezi oběma nahrávkami odpovídá rozdílu mezi dnem pořízení pokusné nahrávky Kriministickým ústavem a koncem ledna či počátkem února 2011 (konkrétně v nahrávce poskytnuté Jaroslavem Škárkou je zobrazen systémový čas 05.01.2007, přičemž v nahrávce, kterou dne 21.03.2012 pokusně provedl Kriministický ústav, byl zobrazen systémový čas 24.02.2008; zcela přesné určení časového odstupu nebylo učiněno, neboť nebyla zjišťována možná časová odchylka systémového času zařízení). Pakliže tedy někdo z neznámých důvodů v době od pořízení nahrávky nepřeprogramoval nastavený systémový čas nahrávacího zařízení, nahrávka předložená obžalovaným Škárkou byla pořízena právě koncem ledna či začátkem února 2011, což odpovídá datu novin, které jsou na ní zachyceny. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že nahrávací zařízení měl u sebe po celou dobu obžalovaný Jaroslav Škárka, který jeho čas dle vlastních slov nepřenastavoval. Pokud obžalovaný upozornil, že nahrávací zařízení (hodinky) v průběhu doby reklamoval, je zjevné, že i kdyby z nepochopitelných důvodů při reklamaci ten, kdo hodinky měl opravovat, měl manipulovat se systémovým časem nahrávacího zařízení, pravděpodobnost, že by v důsledku této nahodilé manipulace byl čas posunut právě tak, aby se nahrávka z 29.03.2011 po časovém posunu jevila jako nahrávka z doby, kdy byly vydány noviny, které jsou na nahrávce zachyceny, se limitně blíží nule,
- c) na nahrávce jsou jasně zachycena světlá okna, k čemuž Kriministický ústav konstatuje, že nahrávka mohla být pořízena v denní době, s tím, že nelze vyloučit ani noční dobu v případě osvětlení okolí objektu; soud dodává, že z podkladů dodaných obhajobou vyplývá, že slunce zapadalo dne 29.03.2011 v 18.26 hod., a především, že na nahrávce jsou jasně slyšet (v době, kdy Jaroslav Škárka čekal na Víta Bárta) v čase nahrávky 00.23.56 slova Jaroslava Škárky, který na pozdrav či popřání „Dobré ráno“

odpovídá zřetelně: „*Dobré ráno, ještě pořád čekám...*“; je tedy zcela jasné, že nahrávka vznikla nikoli večer, ale naopak v ranních hodinách,

- d) na nahrávce zazní v čase 00.38.29 zřetelně věta Jaroslava Škárky: „*...já jsem ve čtvrtek byl na setkání starostů Klatovského okresu...*“, přičemž z dokumentů doložených obhajobou vyplývá, že takové setkání se skutečně konalo ve čtvrtek dne 27.01.2011.

(Je namístě doplnit, že obhajoba navíc předložila soudu i notářský zápis prohlášení paní Kláry Mikulíkové, jež má být na nahrávce zachycena, že se s Jaroslavem Škárkou v bytě Víta Bárty nikdy nesešla ve večerních hodinách a že se s ním zde mohla setkat pouze při pracovních poradách, které nezačínaly ve večerních hodinách. Aby soud mohl tento důkaz zcela přijmout, musela by v hlavním líčení být tato osoba jako osoba zachycená na záznamu na jisto identifikována, což by však vyžadovalo nadbytečné doplnění dokazování, neboť situace je beztak zcela jasná.)

Soud tedy uzavírá, že se v žádném případě nejedná o nahrávku nevěrohodnou, neprůkaznou či podezřelou; jedná se o prokázaný naprosto bezostyšný podvrh obžalovaného Jaroslava Škárky, který ve své lživé výpovědi tuto nahrávku, kterou sám soudu aktivně předložil, označil za nahrávku z předání peněz z večera 29.03.2011, ačkoli vznikla mnohem dříve, konkrétně v ranních hodinách dne 31.01.2011. Obžalovaný Jaroslav Škárka tedy i v tomto zcela zásadním bodě lhal, což jednoznačně dokládá jeho absolutní nevěrohodnost. Okolnosti této lži jsou přitom o to závažnější, že se obžalovaný prostřednictvím podvržené nahrávky pokusil křivě obvinít svědka Michala Babáka z křivé výpovědi.

Nad rámec úvah o významu tohoto důkazu pro závěr soudu o naprosté lživosti výpovědi Jaroslava Škárky soud pouze dodává, že nahrávka prokazuje, že si Jaroslav Škárka již koncem ledna 2011 tajně nahrával Víta Bárty, aniž by toto své počínání jakkoli rozumně vysvětlil (což ani nemohl, neboť po předložení jednoznačných důkazů, že nahrávka je podvržená a byla pořízena dříve, setrval v čemsi, co soud obtížně může charakterizovat jinak než jako dětinské popírání, a nadále tvrdil, že „je přesvědčen“, že nahrávka pochází z 29.03.2011). V kontextu celkového počínání Jaroslava Škárky nelze mít pochybnosti o tom, že jeho úmysly při nahrávání Víta Bárty nebyly ve vztahu k nahrávanému nijak příznivé. Konečně pak soud uvádí, že ve světle kriminalistického zkoumání neobstojí ani tvrzení Jaroslava Škárky, že nízkou kvalitu nahrávky způsobují údajné rušičky v bytě Víta Bárty, neboť ze znaleckého posudku jasně vyplývá, že špatná kvalita je dána technickými parametry nahrávacího zařízení a jeho zakrytím rukávem košile nebo saka Jaroslava Škárky v době pořízování nahrávky.

Obžalovaný Jaroslav Škárka ve své výpovědi v přípravném řízení tvrdil, že peníze, které nejprve vložil i s obálkou do bankovního sejfů, uložil dne 05.04.2011 po podání trestního oznámení v Horních Počernicích, kde policie údajně neměla obálku přijmout, do advokátní úschovy ke svému obhájci JUDr. Vávrovi, přičemž na otázky obhájce obžalovaného Víta Bárty uváděl, že je připraven doložit smlouvu o této úschově, již má samozřejmě k dispozici. V hlavním líčení ale připustil, že nejenže takovou smlouvu doložit nemůže, ale že se především nic takového nestalo a žádná taková smlouva nebyla vůbec uzavřena, neboť peníze měl celou dobu u sebe. Vysvětloval své odlišné výpovědi tím, že se mylně domníval, že v rámci dynamického průběhu událostí, během nichž podepisoval i smlouvu o právním zastoupení či smlouvu se svou ochrankou, uzavřel i smlouvu o úschově a peníze byly v advokátní úschově. Dále poukazoval na to, že se jedná o detail, který s podstatou projednávané věci příliš nesouvisí, zjevně ve snaze vysvětlit, proč se v této otázce mohl splést.

K tomuto vysvětlení obžalovaného však soud podotýká, že tato dílčí otázka je sice detailní a v zásadě nepodstatná ve vztahu ke skutku kladenému za vinu Vítu Bártovi, ale naopak mohla mít zcela zjevně zásadní význam pro posouzení případné trestní odpovědnosti právě Jaroslava Škárky za jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu. Nejedná se tedy o nevýznamný detail, u něhož by omyl byl snadno pochopitelný a omluvitelný. Navíc tvrzení Jaroslava Škárky v rámci jeho výpovědi v přípravném řízení ve vztahu k této advokátní úschově byla zcela jednoznačná. Konečně soud konstatuje, že by se snad, zejména s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný není právník, dal chápat omyl v otázce, zda byla uzavřena smlouva určitého druhu, či nikoli, ale stěží přijatelné je tvrzení obžalovaného, že se spletl v tom, zda měl peníze fyzicky u sebe či zda byly uloženy v advokátní úschově.

Soud uzavírá, že se jedná o další zjevně nepravdivé tvrzení obžalovaného Jaroslava Škárky, v tomto případě učiněné v přípravném řízení a nepřesvědčivě vysvětlované v hlavním líčení.

Obžalovaný Jaroslav Škárka ostatně různými lžemi bohatě zásoboval od samého propuknutí kauzy prostřednictvím svých mediálních výstupů celou veřejnost. Sám obžalovaný tvrdil, že redaktorům Respektu ohledně částky 55.000 Kč povídal, že tyto peníze dostává od Víta Barty prostřednictvím poslanců Babáka a Vysloužila za pracovní loajalitu. Dle tvrzení obžalovaného toto bylo pouze expresivnější vyjádření skutečnosti, neboť peníze měly být úhradou nákladů spojených s jeho funkcí. Tímto expresivnějším vyjádřením prý chtěl vyvolat v novinářích zájem zabývat se podstatou věci. Mimo jiné jim také 29.03.2011 sdělil, že má téhož dne dostat další takovou částku (toto jeho vyjádření bylo též následně dne 04.04.2011 v Respektu publikováno), což byla informace, kterou v hlavním líčení opět naprosto nebyl schopen logicky vysvětlit.

Pomine-li soud, že obžalovaný zřejmě příliš nerozlišuje mezi lží a „expresivnějším vyjádřením“, z výpovědi obou novinářů Respektu, Ivany Svobodové a Ondřeje Kundry, i ze článku publikovaného těmito novináři dne 04.04.2011, v rozporu s tvrzením obžalovaného jednoznačně vyplývá, že částku 55.000 Kč jim prezentoval různými způsoby, včetně toho, že se jedná o rentu, která je mu vyplácena za jeho mlčení o určitých záležitostech strany, o nichž ví. Soud obě tyto svědecké výpovědi novinářů hodnotí jako zcela přesvědčivé a věrohodné, svědci nemají k nikomu z obžalovaných ani k jiným účastníkům události žádný vztah a nemají zájem vypovídat lživě, jejich výpovědi ostatně žádná ze stran nijak nezpochybovala, navíc věc z pochopitelných důvodů co nejrychleji publikovali a obsah článku zcela odpovídá jejich svědeckými výpovědím.

Nejenže obžalovaný připouští, že lhal (tedy dle vlastních slov používal „expresivnějších vyjádření“) v rozhovorech s novináři z týdeníku Respekt, ale poté, co jeho informace publikovali, dementoval je v jiném periodiku z Kazachstánu s tím, že si z novinářky vystřelil. Posléze po návratu do České republiky obžalovaný odvolal, co odvolal, a začal tvrdit cosi podobného tomu, co tvrdil původně, totiž, že částky 55.000 Kč skutečně dostával, nicméně jednalo se o platby, které měly sloužit k úhradě jeho pracovních výdajů. Soud přitom zdůrazňuje, že tyto mediální kotrmelce předváděl obžalovaný v době, kdy dle svých slov plánoval, jakmile to bude možné a bezpečné, oznámit na policii údajný úplatek, který měl obdržet od Víta Barty. Nebylo zajisté těžké uvědomit si, že jeho věrohodnost bude důležitou otázkou, kterou se orgány činné v trestním řízení budou muset zabývat. Vysvětlení, že cestu mystifikace (což je výraz, který je v politickém slangu oblíbeným synonymem běžného výrazu „lež“) zvolil proto, že nemohl z Kazachstánu adekvátně mediálně reagovat na vzniklou

situaci, je prostě a jednoduše nesmyslné, neboť mu koneckonců nic nebránilo nereagovat vůbec.

Všechny popsané skutečnosti jednoznačně prokazují, že obžalovaný Jaroslav Škárka od samého počátku běhu událostí, od prvních rozhovorů s novináři až po své vystupování u tohoto soudu, opakovaně lže a manipuluje s důkazy. Soud může pouze zarážet míra naivity, průhlednosti a hlouposti lží, které obžalovaný rozšiřuje.

Přestože se zdá být v kontextu předchozích zcela jasných závěrů ve vztahu k výpovědi obžalovaného Jaroslava Škárky nadbytečné cokoli dalšího dodávat, neboť výpověď jako celek nelze označit jinak než jako snůšku prokazatelných lží, považuje soud, již proto, aby bylo patrné, jak je věc vlastně jednoduchá, za nezbytné poukázat, nyní již poněkud zběžnějším způsobem a bez nároků na úplnost, na řadu dalších absurdit a nelogičností, obsažených v jeho výpovědi.

Především již samotné vysvětlování - soud zde má na mysli finální verzi, se kterou obžalovaný Jaroslav Škárka přišel - částky 55.000 Kč, kterou měl obžalovaný údajně od poslanců Babáka a Vysloužila dostávat, důvodů a okolností poskytování této částky, včetně údajné dobré víry, v níž obžalovaný tyto peníze přijímal (přestože mu tato dobrá víra neměla bránit, aby o věci zpravil novináře v údajné snaze povzbudit je v investigativní činnosti) vyznívá naprosto nepřesvědčivě a nelogicky. Takový způsob platby načerno by snad mohl v dobré víře přijímat brigádník, který na stavbě vykonává demoliční práce, nikoli však výkonný místopředseda vládní strany. Věrohodnost verzi obžalovaného rozhodně nemůže dodat ani dodatečné vykázání těchto údajných příjmů v daňovém přiznání.

Naprosto nepřesvědčivě a nevěrohodně vyznívá i odůvodnění, proč obžalovaný údajný úplatek neoznámil ihned, ale odjel monitorovat volby do Kazachstánu v rámci pozorovatelské mise OBSE, neboť jeho účast v této misi prý byla státním zájmem České republiky. Nehledě na to, že toto vysvětlení v kontextu skutečnosti, že předmětem trestního oznámení mělo být velice závažné kriminální jednání významného člena vlády, působí téměř legračně, obžalovaný nepochybně měl i tak na oznámení úplatku dostatek času, konkrétně celý den před odletem. Ve vztahu k chování jak obžalovaného, tak poškozené Kristýny Kočí není nepodstatné citovat § 368 tr. zákoníku, podle něhož se přečinu neoznámení trestného činu dopustí ten, kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal mimo jiné trestný čin podplacení podle § 332 tr. zákoníku, a takový trestný čin neoznámí bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu. Je sice pravdou, že odst. 2 téhož ustanovení stanoví beztrestnost osoby, která oznámení nemohla učinit, aniž by sebe či osobu blízkou uvedla v nebezpečí smrti, ublížení na zdraví, jiné závažné újmy nebo trestního stíhání, nicméně žádné takové nebezpečí nebylo v tomto řízení prokázáno a jeho existence zůstává pouze v úrovni divokých tvrzení Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí.

Jeví se dále naprosto nevěrohodná tvrzení obžalovaného, pokud na jednu stranu sám sebe prezentuje jako člověka s poctivými úmysly, na druhou stranu tvrdí, že strana Věci veřejné již od roku 2009 byla nedemokratickou stranou, do níž finančně vstoupili podnikatelé z Prahy, jež používala vyděračské metody a byla netransparentně financována. To vše měl obžalovaný dle svých slov, včetně toho, že Věci veřejné jsou ze strany svých údajných věřitelů vnímány jako investiční záměr, který má přinést zisk prostřednictvím tunelování státního rozpočtu, vědět již před volbami v roce 2010, přesto za stranu jako její výkonný místopředseda kandidoval do Poslanecké sněmovny. Nabízejí se ovšem jen dva možné závěry, buď obžalovaný, tak jako v ostatních bodech, i v této otázce opět lže a pouze se snaží stranu Věci

veřejně dehonestovat, nebo se dlouhodobě zcela úmyslně podílel na plánování mimořádně závažné trestné činnosti, což stěží mohl činit v dobré víře. Zcela nevěrohodné je přitom jeho vysvětlení, že byl ve své údajné vnitrostranické opozici omezen svěřeneckou smlouvou, kterou podepsal ohledně smének v celkové hodnotě 10,000.000 Kč v souvislosti se svým působením v zastupitelstvu Prahy 1. Pomine-li soud skutečnost, že to byl právě obžalovaný, kdo tuto smlouvu – jinak skutečně doklad o naprosto nedemokratických praktikách strany či jejích tehdejších představitelů - podepsal nejen za svou osobu, ale zároveň i za druhou stranu, totiž jako jednatel Věci veřejné, s.r.o., podstatné je, že podle podmínek smlouvy obžalovanému, aby se z ní vyvázal, stačilo pouze rezignovat na post zastupitele Městské části Praha 1, což též učinil v srpnu 2010 a obsah úschovy mu byl vydán. Rovněž ve vztahu k dalším obžalovaným tvrzeným údajným nedemokratickým prvkům při řízení strany Věci veřejné, zejména různým poradám „vyvolených“, kteří měli mít ve straně rozhodující vliv, soud pouze může konstatovat, že obžalovaný, jenž byl vysokým představitelem strany, se i dle svých vlastních slov měl všech těchto praktik aktivně účastnit.

Nelogicky a zcela nepřesvědčivě vyznívá i popis a zdůvodnění počínání obžalovaného po návratu z Kazachstánu. Obžalovaný, shodně jako Kristýna Kočí, odůvodňuje své počínání obavou ze zásahu Víta Bárty či jím v minulosti vlastněné a řízené bezpečnostní agentury ABL, nikdo z nich však nedokázal žádným rozumným důvodem vysvětlit, v čem jim měl pomoci a v čem jim skutečně pomohl v překonání této obavy týdenní odklad při podání trestního oznámení, jinak řečeno, jaké srozumitelné kroky byly činěny, aby se takto nastíněné hrozbě zamezilo. Poněkud zvláště vyznívá, že obžalovaný Jaroslav Škárka si hradí osobní ochranu, která v jeho okolí monitoruje údajné podezřelé osoby, aniž by se jakkoli snažila tyto osoby identifikovat či jejich totožnost zadokumentovat; vyvrcholením této epizody má být trestní oznámení v Horních Počernicích, které je obžalovaným Jaroslavem Škárkou podáváno nejen z důvodu úplatku, ale také kvůli údajnému sledování jeho osoby. Podle popisu šéfa ostrahy Radka Haška se v době podání trestního oznámení pohybovala kolem budovy policie řada podezřelých lidí, což též obžalovanému při odjezdu sdělil, nikoho z nich však nenapadlo o této závažné skutečnosti informovat policii.

Do jasného obrázku, který činnost a vystupování Jaroslava Škárky poskytuje, pak zapadá i nahrávka jeho hovoru se svědkem Tomášem Jánským. Přestože si o vystupování tohoto svědka před soudem lze myslet cokoli, přestože svědek evidentně je určitým způsobem spojen jak s obžalovaným Vítem Bártou, tak s lidmi v jeho okolí (což ale ostatně mělo být zároveň důvodem, proč jej obžalovaný Škárka vyhledal), tak svědek předložil nahrávku části jejich rozhovoru, kde obžalovaný pronáší například větu: *„Já jsem počítal s tím, že se to změní a že já budu mluvit do toho, jak se to různě, jak se to přerozdělí, jo, že se bude, že prostě nás nebude, nebudeme tři, ale budeme sedm nebo jedenáct a budeme řešit, kdo v té vládě bude a nebude. S tím jsem počítal. To se nepovedlo, protože Vítek velmi, velmi rychle na ty lidi zaklekl a velmi rychle ty lidi, ty lidi prostě stáhl k sobě, přidržel u sebe.“* Obžalovaný nahrávku označuje za nevěrohodný a zmanipulovaný důkaz (což je přístup, který jak Jaroslav Škárka, tak Kristýna Kočí zaujímají v zásadě ke všem nahrávkám, s výjimkou těch, které pořídili oni sami), nicméně na dotaz obhajoby tento svůj výrok nijak nepopřel. Ve vztahu k osvětlení motivace obžalovaného Jaroslava Škárky je tento jinak jistě svou povahou spíše doplňující důkaz významný, a to především proto, jak dobře odpovídá výrokům zachyceným na nahrávkách Kristýny Kočí, která v celé kauze vystupovala v úzké součinnosti s ním.

Pokud jde o svědkyni Kristýnu Kočí, soud její výpověď hodnotí jako mimořádně nevěrohodnou. Svědkyně se sice oproti obžalovanému Jaroslavu Škárkovi aspoň vyvarovala uvádění snadno ověřitelných lží o podstatných skutečnostech, ovšem často za cenu toho, že

jakmile se její verze událostí dostala do rozporu s nějakým objektivním důkazem nebo zjevně vůbec nevyznívala logicky, k těmto rozporům se z různých důvodů vyjadřovala zcela vyhýbavě a nepřesvědčivě.

Tento přístup je zcela patrný již ve vztahu k prvnímu zásadnímu důkazu, který její verzi zpochybňuje a jímž je nahrávka pořízená svědkem Lukášem Víchem. Na této nahrávce padají ze strany Kristýny Kočí – v kontextu její svědecké výpovědi a jejích tvrzení, že neplánovala žádný puč ve straně Věci veřejné – výroky, které obtížně lze vysvětlit jinak, na čemž nic nemění, že rozhovor byl, jak připustil svědek Vích, z jeho strany veden návodným způsobem, neboť svědek chtěl přimět Kristýnu Kočí, aby zopakovala věci, které už předtím říkala při společné cestě autem. Soud má konkrétně na mysli výroky jako: „*My máme na účtech schovaný prachy, my máme sto dvacet milionů...na novou stranu, fakt,*“ „*My jsme počítali s tím, že takoví ti Skokani, takoví ti, co jim jde o prachy, o koryta, se seberou a řeknou si: Hele, radši než přijít o funkci nebo o ten plat poslaneckej, tak do toho půjdou,*“ „*Bud' to budeme my, kdo bude určovat v tom ŘSD s novými kmotrama, nebo to necháme těmhletem starejm, který odhalí Kmenta ... Takže já to samozřejmě hraju s těma ODS kmotrama, ale s těma, který to chtějí změnit,*“ „*Proč myslíte, že ta Plzeň, že ten Jurečko, že jsem šla na státní zastupitelství,*“ „*Ty půjdou sedět. Mně je jedno, jestli Bárta ovládá celou policii, protože my držíme celou justici. Proto ten Pospíšil. Všechno je promyšlený, já to hraju teďka tak, že teď se musí získat lidi,*“ „*Podívejte se, to, co jsem udělala já, tak prostě ty lidi skončili,*“ „*Kdybyste tedy toho Rusnoka uměli ještě zítra zkusit,*“ a na otázku: „*Kdo tam je ještě takový, s kým by se dalo?*“: „*Z poslanců? Chaloupka, Morava... Pak je tu ještě Navrátilová, Olomouc...Nevím, kdo je tam ještě slabej. Andryšová, ta je úplně mimo, tak je zfanatizovaná,*“ „*Tahleta akce je projekt společnej, tři čtvrtě roku chystanej,*“ „*Zkuste ještě toho Rusnoka. A kdo tam ještě je – Chaloupka, Rusnok, Dáša, Valenta a takoví ti lidi z toho SNK, Novotný, Petrán,*“ „*Nejlepší ale je, že za mnou už stojí všichni novináři, Mladá fronta mě plácá po ramenou. Akorát ti naši pičusové, jak jsou tam jednotní, oni potřebujou čas. Mít čas, aby si to přečetli v těch novinách. A hlavně – já bych potřebovala, aby začali tlačit spíš ty místní lidi. Hele, já jsem úplně teď v klidu, tak nemám problém chodit všude, všem všechno povyprávět, furt dokola, a ty lidi mi věřej.*“ Je namístě dodat, že nahrávka zachycuje též řadu vulgarit pronesených Kristýnou Kočí.

Kristýna Kočí ve své svědecké výpovědi tuto nahrávku a své výroky žádným způsobem, který by aspoň trochu dával nějaký smysl, nedokázala vysvětlit. Nutnosti vyjádřit se k jednotlivým pozoruhodným výrokům, které tehdy pronesla, se vyhnula s vyjádřením, že nahrávka byla manipulována v České televizi, nedokáže tedy říct, zda je autentická, nikdy ji neslyšela ani neviděla její přepis, takže se k ničemu z toho, co na ní zaznělo, nemůže konkrétně vyjádřit. V kontextu toho, že tato nahrávka putuje už rok českými médii a stala se svého druhu legendární, že na jejím podkladě byla napsána divadelní hra, kterou – jak vyplývá z výpovědi svědkyně Maršáلكové - sama poškozená navštívila a hodlá uplatňovat svá autorská práva k ní, že se k této nahrávce poškozená obšírně vyjadřovala i krátce po jejím zveřejnění v obsáhlém televizním rozhovoru, soud hodnotí tato vysvětlení poškozené jako zjevnou průhlednou výmluvu, učiněnou ve snaze vyhnout se vysvětlování čehosi, co skutečně z jejího pohledu vysvětlit v podstatě nelze.

Stejně zmatená, nevěrohodná až komická jsou vyjádření poškozené k okolnostem pořízení nahrávky. Poškozená tvrdí (a tuto verzi uvedla již ve zmíněném televizním rozhovoru v pořadu Události, komentáře dne 13.04.2011), že k rozhovoru přistupovala s očekáváním, že bude nahrávána. Proto prý, a nejen v tomto rozhovoru, rozšiřovala teorie podporující verzi obžalovaného Víta Bárty, neboť tímto způsobem chtěla prokázat, že se představitelé strany

Věci veřejné nahrávají, navíc očekávala, že Věci veřejné tuto nahrávku použijí k pokusu o její vydírání a diskreditaci, což by mohla oznámit policii; nenapadlo ji však, že bude nahrávka zveřejněna v médiích.

Tvrzení, že celý její postup byl motivován snahou prokázat, že se členové Věci veřejných nahrávají, poškozená velice úporně a bojovně prosazovala právě i v citovaném rozhovoru v Událostech, komentářích, kde na otázky moderátora, který se pokoušel ptát na obsah nahrávky, reagovala například výrok: „*Já se strašně omlouvám, ale my se tady vůbec nebavíme o té podstatě. My se tady nebavíme o tom, že evidentně členové Věci veřejných si nahrávají svoje schůzky... To podle mě je mnohem důležitější informace. Tady se bavíme o praktikách, které používá vládní strana. Vládní strana, její představitelé chodí na svoje schůzky s nahrávacím zařízením. Proboha, kde to jsme! To je ta podstata, o které se musíme bavit... Smyslem celé této nahrávky z mojí strany bylo jenom opravdu dát argument, že takovéto praktiky nahrávání Věci veřejné dělají. To, že tady opravdu jdete na schůzku se svými kolegy a někdo si vás nahrává, to je přece jasný důkaz, že něco není v pořádku.*“ K tomu soud může pouze uvést, že poškozená, která si sama prokazatelně v předchozí době tajně nahrávala schůzky s obžalovaným Vítem Bártou a s dalšími členy strany (nahrávka z restaurace Studna, nahrávka tzv. porady u lahví těžkého vína, samotnou poškozenou přiznaná smazaná nahrávka rozhovoru s Vítem Bártou u něho doma) projevuje v tomto svém vyjádření naprosto mimořádnou dávku nehoráznosti. Především však, vzhledem k obsahu nahraného rozhovoru i stylu, jakým jej poškozená vedla (její projev obsahoval, jak již bylo řečeno, mimo jiné i řadu vulgarit, které by normálně uvažující člověk stěží pronášel, pakliže by předpokládal, že je nahráván) je toto vysvětlení zjevně zcela nevěrohodné.

Rovněž vysvětlení, jež poškozená učinila k obsahu nahrávky, totiž že rozšiřovala, a to nejen při tomto rozhovoru, ale i jindy, když si myslela, že může být nahrávána, teorie šířené Vítem Bártou, a to proto, aby vytvořila prostor ke svému následnému vydírání, čímž by byly prokázány praktiky obžalovaného Víta Barty, je absurdní. I člověku zcela mdlé mysli – a za někoho takového soud poškozenou nepovažuje – by muselo být jasné, že po získání takové či obdobné nahrávky by Vít Bárta ani nikdo jiný neměl jakýkoli důvod ani potřebu poškozenou čímkoli vydírat, neboť by mu k plné spokojenosti zcela stačilo to, co se skutečně stalo, totiž že nahrávka bude předána médiím a následně publikována.

Soud tedy uzavírá, že vysvětlení poškozené, že na nahrávce cíleně vykládala nesmysly proto, že předpokládala, že je nahrávána, je zcela nevěrohodné.

K obsahu nahrávky, jež zachycuje, jak je namístě připomenout, rozhovor Kristýny Kočí s lidmi, kteří byli sice spolustraníky, ale zároveň i jejími přáteli, pak nelze než konstatovat, že tento obsah mimořádně znevěrohodňuje výpověď svědkyně Kristýny Kočí. Ta totiž na nahrávce popisuje svou dlouhodobou snahu rozštěpit poslanecký klub strany Věci veřejné a její vyjádření, jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, odpovídají zcela verzi, kterou v tomto trestním řízení zastává obhajoba. Tento závěr platí přitom i tehdy, pokud Kristýna Kočí při svém projevu přeháněla či zveličovala svou úlohu a takřikajíc se předváděla, což se jeví vzhledem k době pořízení nahrávky i jejímu vystupování pravděpodobným.

Přestože nahrávka pořízená samotnou Kristýnou Kočí již před událostmi dne 29.03.2011, konkrétně dne 13.03.2011 (po tzv. poradě u lahví vína), zachycující její rozhovor ve vozidle s ministrem Kamilem Jankovským, je podstatně stručnější a méně vypovídající, především v kontextu nahrávky pořízené svědkem Víchem i v celkovém kontextu skutkové verze traktované obhajobou ji soud hodnotí jako důkaz podstatný. Shodně jako v případě předchozí

citované nahrávky, ani tentokrát nedokázala poškozená ve své svědecké výpovědi podstatné body a především celkové vyznění svého projevu přesvědčivě vysvětlit; takovým vysvětlením přitom nemůže být ani poukaz na vinné opojení, v němž se měla v době rozhovoru nacházet. (Tento závěr činí soud s výjimkou vysvětlení na nahrávce použitého výrazu „*Odpálím Bárta*“ poukazem na plánovaný novinový rozhovor, který posléze vyšel pod titulkem *Když se VV nezmění, bude to konečná*, neboť toto dílčí vysvětlení poškozené soud považuje samo o sobě za zcela akceptovatelné.)

Konkrétně poškozená při hovoru s Kamilem Jankovským použila věty jako: „*nabídka jasně řečena, nějaká jako setup...no od koho, od našich...od tatínka od Jirky,*“ „*časově příští víkend schůzka s nastaveným pracovním fahrplanem, časování úplně jasný... s ekonomikou nastavenou, s Biskou v zádech a se vším..... příští tejdén..... Řek, že si teďka do týdne všechno jako rozmyslíme, že on udělá ty kroky ekonomika a všechno bude připravený,*“ „*No takhle jsem hlavně ve velkém presu a hlavně jako se zavíraj jiný varianty, že jo, protože ta Nečasova varianta je varianta jako relativně rychlá,*“ „*plus... Kalousek mi poslal částku nebo velkou, velkou, velmi velkou nabídku, jako opravdu hodně velkorysou. Kterou já jsem teda odmítla. Ale jenom proto, že jsem si řekla, jaká je realita...jako abychom....velmi teda velkorysou. Takže je jako o čem přemýšlet.*“ Obsah tohoto projevu Kristýny Kočí lze dle soudu skutečně jen obtížně vykládat jinak, než jak činí obhajoba, totiž jako informování o svých plánech na rozštěpení Věcí veřejných za spolupráce představitelů dalších koaličních stran, a to bez ohledu na to, zda v dílčích výrocích na nahrávce svědkyně Kočí uvádí pravdu nebo si vymýšlí. Tento závěr soud činí i v kontextu s jejími výroky o několik týdnů později v rozhovoru se svědkem Víchem.

Svědkyně Kočí ve své výpovědi k této nahrávce (již pořídila nedopatřením, neboť nestačila vypnout nahrávací zařízení, s jehož pomocí nahrávala předchozí schůzku) uvedla, že výroky o představiteli další koaliční strany TOP 09, ministru Kalouskovi, se nezakládají na pravdě, přičemž popsala, že jedinou „nabídkou“, kterou od něho dostala, byla zběžná poznámka v zásadě anekdotické povahy učiněná o přestávce koaličního jednání. Výroky o „*tatínkovi od Jirky*“ (obhajobou v kontextu dalších důkazů nikoli nelogicky explikovanému jako Roman Jurečko) pak nepřilíží přesvědčivě vysvětlovala tak, že touto osobou mínila otce svého kamaráda, jehož přesné jméno nezná a který pracuje v ODS či je jejím členem. S tímto pánem se setkala a on se jí vyptával na praktiky v klubu Věcí veřejných a na to, proč se někdo už nepostaví Vítu Bártovi, přičemž debatovali i o agentuře ABL a on hovořil o tom, že od toho, aby se poslanci nebáli říct svůj názor, máme BIS. Ať již Kristýna Kočí na nahrávce říkala pravdu, či nikoli, pro posouzení její věrohodnosti to má podobné důsledky. Pokud pravdu říkala, je zjevné, že lze ve své svědecké výpovědi v hlavním líčení, když vysvětluje obsah nahrávky, a obecněji, když uvádí, že nikdy neměla v úmyslu rozštěpit poslanecký klub strany Věcí veřejné. Pokud si při svém rozhovoru s ministrem Jankovským vymýšlela, jedná se již o druhou nahrávku rozhovoru, tentokrát navíc pořizenou jí samou, ve které dle vlastních slov uvádí svým blízkým spolupracovníkům bez rozumného důvodu naprosto nesmysly; úvahy o bájné lhavosti, nastíněné obhajobou, by pak dostávaly reálný základ. Ať již platí první či druhá varianta, případně spojení obou (čímž soud míní výrazné přehánění, nicméně pravdivý základ podávaných informací), stěží si lze představit negativnější vizitku, má-li soud zvažovat věrohodnost této svědkyně.

Dalším objektivním důkazem, jenž zpochybňuje verzi poškozené a jejíž ve své svědecké výpovědi nedokázala přesvědčivě vysvětlit, je smlouva o advokátní úschově, kterou dne 30.03.2011 sepsaly Kristýna Kočí, Alena Maršálová a advokátka JUDr. Věra Chandrycká.

V souvislosti s touto smlouvou již dne 29.03.2011 podepsala Kristýna Kočí čestné prohlášení popisující z jejího pohledu události z téhož dne. Formulace čestného prohlášení však sice víceméně odpovídá popisu skutku ze strany poškozené Kristýny Kočí (konkrétně se v něm uvádí, že jí Vít Bárta měl poté, co jí nečekaně vložil obálku do desek, říct, že by měla v budoucnu prosazovat programové priority Věcí veřejných, a to zejména dobré jméno pana Víta Bárty, který nyní kandiduje na post předsedy strany Věcí veřejných), zároveň se však v čestném prohlášení uvádí, že ze slov Víta Bárty poškozená pochopila, že jí svěřil peníze na budoucí výdaje, které budou nezbytné pro naplnění zadaného úkolu, s tím, že ještě téhož dne otevřela obálku a zjistila, že obsahuje 500.000 Kč, jež v zájmu řádné péče o svěřené peníze složila do advokátní úschovy.

Sama smlouva o advokátní úschově je pak formulována dosti podivným, resp. nesmyslným způsobem, neboť Kristýna Kočí je v ní prezentována jako „objednávající“, s tím, že byla jako programová ředitelka politické strany Věcí veřejné požádána stranickým kolegou Vítem Bártou, aby v budoucnu vedle vzorné práce ve prospěch strany prosazovala dobré jméno Víta Bárty, který nyní kandiduje na post předsedy strany. Peníze jí měl svěřit na budoucí výdaje, které budou nezbytné pro naplnění zadaného úkolu. Jelikož se jedná o svěřený úkol, který vyžaduje další odborné znalosti, obrátila se objednávatelka na Alenu Maršálkovou (ve smlouvě označenou jako „poskytující“), se kterou za účelem úspěšného splnění zadaného úkolu uzavřela „Smlouvu“ (vzhledem k velkému „S“ je zjevně míněna právě smlouva o advokátní úschově). Dále je ve smlouvě uvedeno, že poskytující má nejen požadované odborné znalosti k naplnění cíle, ale uvedená činnost je navíc předmětem její podnikatelské činnosti, a že v zájmu řádné péče o svěřené peníze požádaly advokátku JUDr. Chandryckou o advokátní úschovu svěřených peněz. Do úschovy byla složena částka 500.000 Kč, advokátka se zavázala vydat úschovu pouze na základě společného písemného pokynu.

Kristýna Kočí se ve své svědecké výpovědi ke smlouvě i čestnému prohlášení vyjádřila pouze tak, že byla v té době v šoku, hysterická a emocionálně rozhozená, řekla základní informace, ale dokument sestavovaly Alena Maršálková a JUDr. Chandrycká, smyslem tohoto úkonu pro ni bylo pouze, aby mohla od první chvíle jasně demonstrovat, že si nikdy žádné peníze od Víta Bárty nechtěla nechat, co přesně je obsahem smlouvy, neví, smlouva se neměla nikdy naplnit. Zároveň uvedla, že ji i Alenu Maršálkovou advokátka v obecné rovině upozornila na ohlašovací povinnost advokáta, pokud by peníze byly z úplatku, stejně tak je advokátka poučila, že člověk, který dostane úplatek, se musí obrátit na orgány činné v trestním řízení.

Poškozená nezbavila v hlavním líčení advokátku JUDr. Chandryckou povinnosti mlčenlivosti, soud proto mohl pouze se souhlasem obžalovaných a státní zástupkyně dle § 211 odst. 6 tr. řádu číst k důkazu úřední záznam o podaném vysvětlení advokátky z přípravného řízení. Ta tehdy popsala chování poškozené tak, že Kristýna Kočí byla rozrušená, nešťastná a plakala, ze sdělení jak Aleny Maršálkové, tak Kristýny Kočí nebylo zřejmé, co má být předmětem požadované právní služby. Požádaly ji o sepsání čestného prohlášení a dohodly se na sepsání smlouvy o úschově následujícího dne. Jak je třeba postupovat v případě přijetí úplatku, se jí předtím ptaly pouze v obecné rovině, na její odpověď reagovala Kristýna Kočí pláčem. Text smlouvy o úschově popisující jednání mezi Kristýnou Kočí a Vítem Bártou jí nadiktovala buď Kristýna Kočí nebo Alena Maršálková, sama si jej nevymyslela. Že se jednalo o úplatek, se pak dozvěděla až z médií, v danou chvíli to netušila.

Nezbývá než konstatovat, že ani smlouva o úschově, ani čestné prohlášení ve skutečnosti nejen nedokumentují poskytnutí úplatku ze strany Víta Bárty, ale dokonce ani nejsou přesvědčivým dokladem o absenci úmyslu Kristýny Kočí peníze si ponechat, neboť k jejich

uvolnění z advokátní úschovy postačil společný písemný pokyn Kristýny Kočí a Aleny Maršáلكové. Oba tyto dokumenty jsou formulovány naprosto dvojznačně, a nadto, popis události v čestném prohlášení a hlavně ve smlouvě o úschově je částečně zjevně zcela smyšlený, což poškozená vysvětluje tím, že obsah smlouvy nebyl podstatný a že se pouze mělo jednat o doklad, že s penězi nechce mít nic společného. Fakticky ovšem takto sepsané dokumenty poškozenou ani Alenu Maršáلكovou k ničemu nezavazovaly, v dalším nakládání s penězi je nijak neomezovaly a do budoucna jim nechávaly otevřené všechny možnosti, jak ve věci dál postupovat. Soud připomíná i skutečnost, která vyplývá z výpovědi svědkyně Suché, již Kristýna Kočí potvrzuje, totiž že jí tato svědkyně na její dotaz jasně doporučila, ať místo advokáta využije služeb notáře. Není jasné, proč nebylo této její rady uposlechnuto. Podstatné v této souvislosti je i to, že JUDr. Chandrycká, a tuto skutečnost opět potvrzuje i Kristýna Kočí, obě své návštěvnice poučila o tom, že případný úplatek musejí oznámit. Kristýna Kočí vysvětluje celou zmatenou situaci svým psychickým stavem, nedůvěrou k policii a tím, že se bála trestní oznámení učinit. Soud by takové vysvětlení, při její zjevně větší dispozici k emočně vypjatým reakcím, mohl chápat, ostatně nepochopitelné by nebylo ani sepsání citované zmatené smlouvy, pakliže by mělo být vnímáno jako neúspěšný pokus o zadokumentování úplatku a o projevení vůle s penězi dále nenakládat. Popsaný zcela vypjatý psychický stav, který potvrzuje i JUDr. Chandrycká, však příliš nejde dohromady s předchozím ani s následným chováním poškozené. Pokud Kristýna Kočí na jednu stranu dlouhodobě nahrává Víta Bártu, dle svých slov kvůli své bezpečnosti, tedy si o něm evidentně nemyslí nic dobrého, pokud ráno 29.03.2011, jak vyplývá z výpovědi redaktorky Respektu Ivany Svobodové, je to právě buď Kristýna Kočí nebo v její přítomnosti Alena Maršáلكová, kdo novinářku informuje, že si tento den jde Jaroslav Škárka pro další obálku s penězi, nezdá se logické, aby v poškozené předání úplatku ze strany Víta Barty, byť by třeba bylo nečekané, vyvolalo hysterickou reakci. Celá věc tak budí spíš teatrální dojem.

Za hlavní deficit svědecké výpovědi Kristýny Kočí považuje však soud její absolutní nelogičnost, vztahující se k období od převzetí hotovosti do podání trestního oznámení, postaví-li se tato výpověď do konfrontace se samotnou poškozenou tvrzenými pohnutkami, které měly její konání vést, a s tím, jak se chovala ve skutečnosti. Poškozená odůvodňuje týdenní prodlení při podání trestního oznámení, k němuž došlo přesto, že na rozdíl od obžalovaného Jaroslava Škárky nebyla ani částečně omezena nějakou faktickou překážkou, která by jí v podání trestního oznámení bránila, především obavou z policie, jež měla být pod vlivem Víta Barty, fakticky řídicího Ministerstvo vnitra. Obávala se, jak sama uvedla, že by policie o věci informovala právě Víta Bártu. Zároveň líčí Víta Bártu jako člověka, který diktátorsky ovládá stranu Věci veřejné, ať již formou obálek či díky kompromitujícím informacím. Toto vysvětlení poškozené samo o sobě zní, aspoň jako vyjádření jejího subjektivního pocitu či názoru, logicky přijatelně a uvěřitelně. Nelze je však bez dalšího přijmout, aniž by soud při hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené zkoumal, zda její jednání skutečně odpovídalo popsáním obavám. I když soud pomine nepříliš logické rozhodnutí podat trestní oznámení až společně s Jaroslavem Škárkou po jeho návratu z Kazachstánu, a i když není zřejmé, v čem se jinak situace za týden zlepšila tak, že trestní oznámení poškozená podat již mohla, při objektivním pohledu na její chování během tohoto týdne je zcela zjevné, že toto chování vůbec neodpovídá proklamovaným obavám, ale spíš budí dojem postupné přípravy na využití situace ve vnitrostranickém boji, konkrétně dojem testování či přípravy potenciálních budoucích spojenců. Kristýna Kočí se o věci bavila ve zmíněném telefonickém rozhovoru s poslankyní Suchou, hned téhož večera, dne 29.03.2011, řešila věc s poslanci Rusnokem a Navrátilovou (mimořadně, o obou sama mluví, a to jak ve své výpovědi, tak na nahrávce pořízené svědkem Víchem, jako o poslancích v té době nespokojených či jako o poslancích, které by bylo možné se pokusit získat). Následně, kromě

svého přítele a svého asistenta, o celé věci informuje při sobotním vaření další poslankyni a svou kamarádku Lenku Andrýsovou (a to ještě, jak vyplývá nejen z výpovědi této svědkyně, ale i z výpovědi samotné poškozené, dosti podivným způsobem) a konečně dne 05.04.2011 celou věc sdělí ministru vnitra Radku Johnovi, o němž jinak hovoří v podstatě jako o loutce Víta Bárty, takže v této logice jí musí být jasné, že se o celé věci (pokud při tomto oznámení přímo nebyl přítomen, což si poškozená nepamatuje) Vít Bárta obratem dozví. Takové chování by bylo naprosto nelogické, pakliže by bylo motivováno právě obavou z Víta Bárty a z jeho pozice ve vztahu k policii, na druhou stranu by nebylo (aspoň z podstatné části) nesmyslné, pakliže by směřovalo ke snaze řešit věc na výjezdním zasedání poslaneckého klubu ve dnech 07.-08.04.2011, což ostatně sama poškozená částečně připouští, když i ve své výpovědi uvádí, že právě tak zněla dohoda, již učinili večer dne 29.03.2011 v restauraci Krčma s poslanci Navrátilovou a Rusnokem. I skutečnost, že na poslaneckém klubu dne 05.04.2011, přestože byla přímo SMS zprávou a posléze i obecně formulovanou výzvou ústně vyzvána Lenkou Andrýsovou, zda nechce něco říct, na tyto výzvy nereagovala (a formou SMS dokonce nepravdivě sdělila Lence Andrýsové, že jedná na základě dohody „s bráškou“, čímž byl zjevně míněn Vít Bárta) dosvědčuje, že veškeré jednání poškozené bylo zaměřeno ke dni 07.04.2011 a k výjezdnímu zasedání klubu. To ostatně potvrzuje i novinářka Respektu Ivana Svobodová, která ve své výpovědi uvádí, že byli právě s odkazem na plánované výjezdní zasedání domluveni, že do té doby Respekt informace nezveřejní, neboť na tomto zasedání se prý chystala Kristýna Kočí problémy v klubu řešit. Úmysl věc řešit až na výjezdním zasedání poslaneckého klubu opakovaně ve své výpovědi potvrzuje i Alena Maršálová, která se na jednání Jaroslava Škárky i Kristýny Kočí v kritických dnech zásadním způsobem podílela. Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně dokonce uváděla, že Kristýna Kočí novináře z Respektu informovala o možnosti, že dojde k rozdělení klubu, což v hlavním líčení upřesňovala tak, že cílem bylo „upozadit“ Víta Bárta s tím, že v případě, že se to nezdaří, by mohlo dojít k rozštěpení klubu.

U soudu zazněly dvě nahrávky pořizené Kristýnou Kočí, dle jejího vyjádření kvůli vlastní bezpečnosti, konkrétně nahrávka z tzv. porady u lahví těžkého francouzského vína a dále nahrávka z restaurace Studna. Jakkoli tyto nahrávky nasvědčují více než velmi silné pozici Víta Bárty uvnitř strany Věci veřejné, zejména z dlouhé nahrávky z restaurace Studna, již poškozená velice krátce před 29.03.2011 pořídila bez jeho vědomí, a lze předpokládat, že se snažila usměrňovat hovor takovým způsobem, aby případně získala nějaké kompromitující vyjádření, není rozhodně patrné, že by mezi nimi existoval otevřený spor, jak jej líčí obžaloba, ani není patrný, a to ani z této, ani z druhé zmíněné tajně pořizené nahrávky, nějaký přesvědčivý konkrétní projev nedemokratického řízení politické strany Vítem Bártou. Ostatně samo pořizování většího počtu tajných nahrávek Kristýnou Kočí (dvě jsou známy a byly provedeny k důkazu, další podle svých slov smazala, neboť nic zajímavého nezachycovala, o jejich celkovém počtu není objektivní důkaz) nesvědčí nijak ve prospěch charakteru poškozené, zvláště v souvislosti s nepřesvědčivým a obsahem nahrávek nijak nepotvrzeným údajným důvodem jejich pořizování.

Velice podstatným důkazem, který soud již několikrát zmínil, je svědecká výpověď svědkyně Ivany Svobodové, novinářky týdeníku Respekt, která mimo jiné jasně uvedla, že si je jistá, že ráno dne 29.03.2011 dostala informaci o tom, že Jaroslav Škárka si jde tohoto dne pro další peníze, od Kristýny Kočí nebo Aleny Maršálové.

Tato informace je pozoruhodná proto, že Kristýna Kočí tvrdí, že novinářům mohla pouze potvrdit fámy o předávání obálek, které kolují v poslaneckém klubu, stejně tak Alena Maršálová ve své svědecké výpovědi o ničem takovém rozhodně nehovoří. Obžalovaný

Jaroslav Škárka přitom ve své výpovědi připouštěl, že on sám toto novinářům sice říkal, ale neměl pro takové sdělení žádný reálný podklad a jednalo se pouze o součást snahy vzbudit jejich zájem. Pakliže ale tuto svou povahou zcela konkrétní informaci o Jaroslavu Škárkovi novinářům sdělila i Kristýna Kočí nebo Alena Maršálková, pak je zjevné, že se buď v nepochybné součinnosti s Jaroslavem Škárkou podílely na šíření zcela nepodložených spekulací, nebo o plánovaném předání peněz od Jaroslava Škárky předem věděly. Tuto informaci mohly přitom mít pouze právě od Jaroslava Škárky, což neodpovídá jeho verzi o nečekaném předání úplatku, naopak by tato skutečnost odpovídala předem domluvenému či avizovanému předání půjčky, která byla v hovoru s novináři vydávána za úplatek.

Výpověď svědkyně Kristýny Kočí navíc staví soud, z hlediska hodnocení věrohodnosti at' již této výpovědi, nebo samotné svědkyně, před shodný problém jako v případě obžalovaného Jaroslava Škárky. Pokud svědkyně tvrdila, že při sestavování kandidátních listin pro volby do Poslanecké sněmovny Viktor Paggio měl na starost změnit (tedy zfalšovat) výsledky hlasování věčkařů podle pokynů Víta Bárty, a že právě proto se stala lídrem moravskoslezské kandidátky, je zcela zjevné, že i ona buď lže a snaží se svou bývalou politickou stranu poškodit, nebo se podílela minimálně na zcela cynickém podvádění voličů při volbách do poslanecké sněmovny, protože nelze akceptovat, že by za takto podvodně fungující politickou stranu mohla kandidovat v dobré víře. Obě varianty vypovídají o charakteru i věrohodnosti svědkyně velice nelichotivě.

Ve prospěch verze obžaloby dále svědčí již pouze výpověď svědkyně Aleny Maršákové, která se však žádného předání obálky nezúčastnila. Tato svědkyně má velice blízký vztah ke Kristýně Kočí, po celou dobu vystupovala takřka po jejím boku, případně po boku Jaroslava Škárky, a zásadním způsobem se podílela i na řešení advokátní úschovy, které bylo popsáno výše. I výpověď této svědkyně navíc obsahuje, kromě již výše rozebraných nejasností, rozpory, případně se přičí výpovědím dalších svědků. Svědkyně, která se velmi výrazně podílela na skrývání Jaroslava Škárky po jeho návratu z Kazachstánu, hovoří o tom, že byli ze strany ochranky informováni, že je sledují auta agentury ABL; nic takového však z výpovědi svědka Radka Haška nevyplývá, dle tohoto svědka bylo pouze zjištěno, že registrační značky vozidel nejsou pravé, což měl dle něho zjistit Stanislav Huml, který ovšem ani toto nepotvrdil a jasně uvedl, že tyto informace šly mimo něj. Velmi zvláště vyznívá i vysvětlení svědkyně, proč Jaroslav Škárka podával dvě trestní oznámení, přičemž první bylo podáno na policii v Horních Počernicích. Nepochybně uvěřitelné a logické je tvrzení, že to bylo proto, že ho neustále vyzýval k podání trestního oznámení jeho právní zástupce, nicméně svědkyně Alena Maršáková zároveň tvrdí, že podání tohoto trestního oznámení měla být jakási demonstrace, že z policie unikají informace směrem k Vítu Bártovi. Smysl takové demonstrace, k níž mělo dojít před podáním trestních oznámení na Městském státním zastupitelství v Praze a jejíž výsledek je údajně prokazován pouze tvrzením Kristýny Kočí, soudu poněkud uniká.

Jako přesvědčivou a věrohodnou naproti tomu hodnotí soud výpověď svědka Stanislava Humla, přestože obžalovaný tohoto svědka spojuje se zlovolným jednáním Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí vůči jeho osobě. Jak z výpovědi svědka, tak z ostatních důkazů je sice patrné, že svědek skutečně vystupoval, a to dosti otevřeně, v opozici proti obžalovanému Vítu Bártovi a že se při vzniklé krizi jednoznačně postavil na stranu Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, jimž poskytoval i následnou pomoc, s níž se ostatně nijak netajil (zajištění advokáta, ochranky, kontaktu s novinářem). O samotné podstatě věci však svědek má informace pouze z doslechu. Vcelku ve shodě s obžalovaným Vítem Bártou svědek líčí i své jednání s ním o možnosti zajistit zakázky pro jeho studio, kterou se poté rozhodl nepřijmout, neboť by jej taková věc vůči obžalovanému Vítu Bártovi zavazovala. Soud v jeho výpovědi neshledal nic

podstatného, co by jednu či druhou verzi událostí přesvědčivě prokazovalo či vyvracelo, svědek dle soudu i přesto, že jeho sympatie jsou jednoznačně na straně Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, vypovídal korektně.

Naopak, počet svědectví, která v různých dílčích aspektech vysloveně podporují verzi obhajoby, případně svědčí proti verzi obžaloby, je velice vysoký. Jakkoli si soud je vědom, že dále zmínění svědci jsou povětšinou určitým způsobem na věci zainteresováni, ať již pro svůj vztah k obžalovanému Vítu Bártovi či ke straně Věci veřejné, ani u jednoho z nich nebylo zjištěno, že by pod sankcí křivé výpovědi vypovídal nepravdivě, jejich výpovědi byly konzistentní, navzájem souladné, a to jak v částech, kde vypovídali o tomtéž, tak v částech, kde se určitým způsobem jejich výpovědi doplňovaly. Tyto výpovědi vesměs vyvracely dílčí aspekty líčení Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, tedy líčení, která byla naproti tomu shledána v podstatných bodech lživá či aspoň velice nevěrohodná. Případně pak svědci potvrzovali dílčí prvky výpovědi obžalovaného Víta Barty. Soud proto dále uvedená svědectví hodnotí jako věrohodná, přičemž pouze shrne jejich nejpodstatnější body.

Konkrétně svědek Michal Babák potvrdil výpověď obžalovaného v tom, že u něho dne 29.03.2011 byl, potkal zde Jaroslava Škárku, o němž mu obžalovaný řekl, že si jde půjčit peníze (tuto výpověď se, jak již soud uvedl, Jaroslav Škárka pokusil vyvrátit předložením podvržené nahrávky z jiného dne). Dále svědek vyvracel, stejně jako svědek Radim Vysloužil, tvrzení obžalovaného Škárky o tom, že mu předávali částku 55.000 Kč. Popsal též jednání s Kristýnou Kočí na Ministerstvu dopravy dne 05.04.2011, přičemž shodně jako obžalovaný Vít Bárta a řada dalších svědků uvedl, že Kristýna Kočí tehdy na přímý dotaz, zda nechce půjčku přetočit v úplatek, odpověděla, i tak že by se to dalo mediálně přetočit.

Tuto velice závažnou větu Kristýny Kočí, ať již hovoří o mediální interpretaci či mediálním prezentování nebo mediálním přetočení nebo v podobném duchu, dosvědčují i další svědci, konkrétně Michal Moroz, Radim Vysloužil (byť tento svědek zjevně omylem zaměňuje toto jednání s následným jednáním poslaneckého klubu), Radek John, Václav Jahodář, Karolína Peake, Josef Dobeš a Tomáš Jirsa. Soud vzhledem k velkému počtu svědků, kteří tento okamžik souladně popisují a proti nimž stojí pouze velice nevěrohodná výpověď svědkyně Kristýny Kočí, má toto její vyjádření, opět zpochybnující verzi poškozené Kristýny Kočí, jednoznačně za prokazané.

Svědkyně Dagmar Navrátilová popsala chování poškozené Kristýny Kočí při schůzce v restauraci Krčma, s tím, že chování poškozené, jak je svědkyně vylíčila, rozhodně neodpovídá předchozí údajné hysterii chování poškozené při jednání o advokátní úschově. Podivné chování poškozené Kristýny Kočí prokazuje i svědecká výpověď svědkyně Lenky Andrýsové, která popsala velice svérázný způsob, jímž jí o penězích od obžalovaného Kristýna Kočí řekla (šeptání, zmatené líčení, opakované prohlášení, že vše říká pouze hypoteticky), a která též potvrdila skutečnost, že jí při jednání poslaneckého klubu dne 05.04.2011 na její výzvu, aby věc přednesla, odpověděla Kristýna Kočí SMS zprávou, dle jejíhož obsahu se s Vítem Bártou dohodla. Svědek Josef Dobeš vypověděl v rozporu s tvrzením Jaroslava Škárky, že tomuto obžalovanému v minulosti poskytl půjčku.

Rozhořčení či stížnosti některých poslanců a nabídku finanční výpomoci či půjčky ze strany Víta Barty na poslaneckém klubu dne 04.02.2011 potvrzují svědci Michal Babák, Radim Vysloužil, Radek John, Martin Vacek, Dagmar Navrátilová, Jiří Rusnok, Lenka Andrýsová, Karolína Peake, Josef Dobeš, Josef Novotný, Otto Chaloupka, jenž debatu tehdy vyvolal, i Jana Suchá. Přestože jejich líčení se v detailech líčí a vesměs si na přesná slova již s jistotou

nepamatují, ze všech těchto výpovědí souladně vyplývá, že taková nabídka skutečně padla, přičemž si ji poslanci vykládali vesměs jako nabídku půjčky; z výpovědí svědků Josefa Novotného a Jany Suché se podává též to, že obžalovaný hovořil o následném individuálním řešení s jednotlivými poslanci, což ostatně odpovídá i výpovědi obžalovaného Víta Bárty, neboť ten potvrdil, že poslancům sdělil, že jim bude individuálně k dispozici.

Svědka Kamil Jankovský uvedl, že Kristýna Kočí mu popsala cestu za Jaroslavem Škárkou stejným způsobem, jako později dne 05.04.2011 na jednání na Ministerstvu dopravy, tedy že tam byla odvezena s kuklou přes hlavu, přitom Kristýna Kočí uváděla, byť nikoli s jistotou, že tuto lež (jež měla údajně sloužit k tomu, aby nebyla tlačena ke sdělení, kde Jaroslav Škárka je) Kamilu Jankovskému neříkala.

Soud se pečlivě zabýval skutkovými argumenty, které zazněly v závěrečné řeči státní zástupkyně, nicméně neshledal žádné přesvědčivé důkazy či indicie, jež by verzi obžalovaného Víta Bárty vyvracely.

K samotné obhajobě obžalovaného Víta Bárty soud konstatuje, že základní a v podstatě jediný, zato však nepochybně velmi silný argument svědčící proti obžalovanému, je nelogičnost a nepravděpodobnost toho, že by – nadto v postavení ministra vlády – v nejlepším úmyslu distribuoval statisícové půjčky osobám, s nimiž měl mít napjatější vztahy, neboť jak Kristýna Kočí, tak Jaroslav Škárka jej přinejmenším prokazatelně již předtím mediálně kritizovali, a to v obálkách, bez jakéhokoli dokladu, způsobem, který by byl velmi zvláštní i při podstatně lepších vzájemných vztazích. Závažnosti tohoto argumentu obžaloby si je soud zcela vědom a rozhodně jej nepodceňuje, vysvětlení obžalovaného, že byl takto zvyklý postupovat a bylo to rychlejší, hodnotí soud jako nepřesvědčivé.

Rozumné vysvětlení této nelogičnosti ve výpovědi obžalovaného Víta Bárty však dle soudu lze nalézt v samotné podstatě věci, neboť soud poskytované peníze, jak bude po právní stránce podrobněji vysvětleno dále, rozhodně nehodnotí jako přátelské půjčky, ale jako úplatek ve formě půjček. Lze sice z reakcí obžalovaného v hlavním líčení soudit, že tento právní názor nesdílí či přinejmenším v době svého konání nesdílel, nicméně i jemu muselo být už tehdy zřejmé, že se jedná přinejmenším o velice trapnou záležitost, jejíž případné zveřejnění by mediálně působilo dosti špatně. To přitom platí nejen z hlediska předpokládaného jistě nepřilíš sympatizujícího názoru veřejnosti na potřebu poslanců řešit svou finanční situaci tímto způsobem, ale i z hlediska vnímání jednání samotného obžalovaného, které by mohlo být – a soud ostatně dodává, že zcela oprávněně - chápáno tak, že si poslanec své strany zavazuje. Důvody, proč půjčky poskytovat tímto způsobem, bez jakéhokoli dokladu o nich, tedy obžalovaný měl. Soud přitom ani z vyslechnutých nahrávek, které spolehlivě zachycují atmosféru komunikace především mezi Kristýnou Kočí a Vítem Bártou, neshledává, že by jejich vztah byl tak napjatý, že by vylučoval poskytnutí půjčky ze strany Víta Bárty, obzvláště za situace, kdy si musel být vědom, že mu takový akt poskytuje v jejich vztahu zjevnou převahu či z jiného pohledu, jak již soud uvedl, že si tímto poškozenou zavazuje.

Kromě uvedeného argumentu na podporu skutkových tvrzení obžaloby soud žádné další podstatné důkazy vlastně ani nenachází a nezaznamenal, že byly obžalobou tvrzeny. Takovými důkazy či indiciemi rozhodně nejsou subjektivní pocity některých svědků, nakolik se jim Jaroslav Škárka zdál v té či oné době vystresovaný. Bez významu pro posouzení věci je i fáma o původně šestimilionovém požadavku Kristýny Kočí, ve vztahu k němuž měla být částka 500.000 Kč první splátkou; tato fáma, kterou potvrzuje větší množství svědků či

dalších důkazů, se zjevně rozšířila z klubu Věcí veřejných, nepochybně z okolí obžalovaného Víta Bárty či od některého z těch, co stáli na jeho straně, není však evidentně pravdivá a její přesný zdroj nebyl prokázán. Lze chápat rozpaky obžaloby ve vztahu k výpovědi svědka Martina Vacka, který, ač velmi dobře finančně zajištěn a s dostatkem peněz na účtu, měl též Víta Bárta žádat o půjčku a tato půjčka mu též měla být poskytnuta. Na druhou stranu svědek určitým způsobem toto své počínání vysvětlil a především, jeho výpověď není důkazem, který by verzi obhajoby vyvracel, ale naopak; lze tak pouze obžalobě přisvědčit, že jako důkaz podporující obhajobu se opravdu nejedná o výpověď právě přesvědčivou, a to i v kontextu jejího zpochybnění svědkem Miroslavem Prokopem. Na druhou stranu soud znovu podotýká, přestože se nejedná o otázku právně rozhodnou, že obsah nabídky pronesené na poslaneckém klubu, jak jej u soudu podával svědek Martin Vacek, odpovídá vyličení dlouhé řady dalších svědků, kteří se tohoto jednání zúčastnili, zatímco o nabídce dorovnání platů hovoří jinak pouze Kristýna Kočí, Jaroslav Škárka a Alena Maršálková. Rozpor navíc může být snadno vysvětlitelný například původním nepřesným či zavádějícím popisem obsahu nabídky ze strany poslance Vacka vůči jeho asistentu Miroslavu Prokopovi.

Pokud jde o motivaci jednání Kristýny Kočí, Jaroslava Škárky a Aleny Maršálkové, tvrzenou obhajobou, totiž úmysl upozadit vliv Víta Bárty, k čemuž mělo dojít při výjezdním zasedání poslaneckého klubu ve dnech 07.-08.04.2011, případně rozštěpit poslanecký klub, i tato motivace jednoznačně z provedeného dokazování vyplývá, soud v této souvislosti pouze stručně rekapituluje, že tuto motivaci připouští ve své výpovědi i svědkyně Maršálková, zaměření veškerého jednání k tomuto poslaneckému klubu potvrzuje i sama poškozená Kristýna Kočí. Je zcela zjevné, že úspěšné falešné obvinění Víta Bárty z předávání úplatku by jim v realizaci jejich cíle významně pomohlo. Soud nicméně dodává, že neshledal žádné přesvědčivé důkazy či indicie, že by se na falešném obviňování obžalovaného měl podílet i Stanislav Huml či jeho asistent Petr Šlechta, stejně tak nezní přesvědčivě teorie obhajoby, že by součástí tohoto plánu měla být i činnost Mladé fronty Dnes, jež podle důkazů nespočívala v ničem jiném než v investigativní novinářině. K této úvaze ostatně soud podotýká, že série článků publikovaných 08.04.2011 v Mladé frontě Dnes o Vítu Bártovi se vůbec netýkala projednávané věci a zjevně byla výsledkem dlouhého sbírání materiálů. Především však názor obhajoby o jakési cílené součinnosti s novináři Mladé fronty Dnes a pokažení komplotu v důsledku nedostatečného řízení Jaroslava Škárky, který se měl vymknout kontrole a vykládat novinářům z Respektu, co neměl, a tak způsobit předčasné vyznění celé věci, neodpovídá realitě, protože i z výpovědi těchto novinářů je patrné, že s nimi nemluvil pouze Jaroslav Škárka, ale že jeho verzi jim potvrzovala právě i Kristýna Kočí či Alena Maršálková.

Po vyhodnocení provedených důkazů, jak bylo podrobně popsáno, soud konstatuje, že verzi obžaloby přesvědčivě podporují v zásadě pouze výpovědi Kristýny Kočí, Jaroslava Škárky, tedy výpovědi, jež byly v podstatných částech prokazatelně lživé nebo alespoň mimořádně nevěrohodné a naprosto nelogické, a dále výpověď svědkyně Aleny Maršálkové, která však po celou dobu postupovala v nejužší součinnosti s Kristýnou Kočí a Jaroslavem Škárkou, navíc ji s nimi pojí blízké vztahy, a sama její výpověď není příliš věrohodná. Naopak, verze obžalovaného Víta Bárty o půjčkách nejenže nebyla žádným přesvědčivým způsobem vyvrácena či aspoň zásadně zpochybněna, navíc ji podporuje řada dalších důkazů, zejména svědeckých výpovědí a nahrávek osvětlujících jednání a motivaci Kristýny Kočí a Jaroslava Škárky. Jelikož, jak již bylo uvedeno, pouze tyto dvě skutkové verze událostí přicházely při posuzování věci v úvahu, učinil soud jednoznačný, byť vzhledem k procesnímu postavení obžaloby a obhajoby paradoxní závěr, že právě skutková verze obhajoby byla mimo jakoukoli důvodnou pochybnost prokázána, zatímco verze obžaloby byla provedenými důkazy spolehlivě vyvrácena.

Bylo tedy mimo důvodnou pochybnost prokázáno i to, že obžalovaný Jaroslav Škárka vylákal pod falešnou záminkou žádosti o půjčku od Víta Bárty částku 170.000 Kč, přestože jeho skutečným úmyslem bylo tuto transakci využít k diskreditaci Víta Bárty. Soud přitom mohl postihnout právě jen toto jednání obžalovaného, neboť se jedná o totožný skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání a pro který byl Poslaneckou sněmovnou k trestnímu stíhání vydán. Totožnost skutku byla navzdory změně dílčích okolností v popisu skutku i změně právní kvalifikace zachována částečnou totožností jednání obžalovaného, které spočívalo v převzetí částky 170.000 Kč od Víta Bárty ve večerních hodinách dne 29.03.2011. Následné kroky obžalovaného Jaroslava Škárky nemohly být již předmětem tohoto trestního řízení, soud nicméně předpokládá, že se jimi budou na základě skutkových zjištění soudu zabývat policejní orgány ve vztahu k možné kvalifikaci tohoto jednání jako zločinu či pokusu zločinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2, 3 písm. b), c) tr. zákoníku. Totéž pak platí pro jednání Kristýny Kočí, kde by měla být pozornost zaměřena i na posouzení podezření ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku.

Jakkoli však soud přijal za prokázanou skutkovou verzi obhajoby obžalovaného Víta Bárty, neztotožňuje se rozhodně s názorem, že jeho jednání, jak je sám doznal, je beztrestné.

Zločinu podplacení se podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku dopustí ten, kdo jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek, a takový čin spáchá vůči úřední osobě.

Podle § 334 odst. 1 tr. zákoníku se úplatkem rozumí neoprávněná výhoda spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok.

Podle § 127 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je úřední osobou poslanec Parlamentu České republiky, pokud plní úkoly státu nebo společnosti a používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů.

Ve světle citované zákonné definice úplatku je především zřejmé, že neslučitelnost pojmů „půjčka“ a „úplatek“, jak ji přímo či nepřímo prezentovala nejen obhajoba, ale i obžaloba, je mylná. Definici úplatku může totiž zcela nepochybně naplnit i půjčka, pakliže je poskytována za podmínek, jež pro jejího příjemce představují přímé majetkové obohacení či jiné zvýhodnění. Stejně tak úplatkem může být i jiné zvýhodnění, například poskytnutí protislužby nebo, což je v projednávané věci relevantní ve vztahu k nabídkám obžalovaného činěným vůči poslancům Suché a Humlovi, které sice nejsou předmětem řízení, ale soud je při komplexním zhodnocení jednání obžalovaného musí zohlednit, zajištění zakázek pro soukromé podnikání či jinou výdělečnou činnost upláceného.

Na otázku, zda půjčky poskytované obžalovaným lze hodnotit jako neoprávněnou výhodu spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, soud jednoznačně odpovídá kladně. Ve vztahu k tržním podmínkám (a jiné kritérium nepřichází při posouzení výhodnosti půjčky v úvahu) je patrné, že poskytnutím bezúročné půjčky dochází, oproti využití úvěru nabízeného bankami či úvěrovými společnostmi, jak k přímému obohacení, spočívajícímu v absenci povinnosti hradit úroky, tak k dalšímu zvýhodnění, za něž je možné považovat zejména absenci písemné formy smlouvy či jakéhokoli dokladu o ní a z ní vyplývající obtížnou faktickou vymahatelnost vrácení takové půjčky či nedostatek jakéhokoli zajištění závazku. Přímé obohacení se přitom pohybuje vzhledem k výši půjček a obvyklým

úrokům při poskytování úvěru v řádu desítek tisíc korun. Z hlediska úvah o vině přitom není rozhodující výše úplatku. Soud odkazuje na stabilní judikaturu, dle níž v oblasti výkonu státní moci a správy nelze tolerovat zásadně žádné úplatky, a to ani nepatrné hodnoty (srov. R 17/1978 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, z poslední doby pak třeba usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.08.2010, sp. zn. 7 Tdo 707/2010, jež citovaný právní názor potvrdilo v kauze, v níž úplatkem pro 4 policisty byla termotaška zn. Lidl se 4 lahvemi blíže nezjištěného obsahu).

Dále soud z hlediska aplikace § 334 odst. 1 tr. zákoníku dodává, že ani Jaroslav Škárka ani Kristýna Kočí neměli na neoprávněnou výhodu, které se jim touto nápadně výhodnou půjčkou dostalo, žádný právní nárok.

Aby jednání obžalovaného Víta Bártu naplňovalo skutkovou podstatu zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, je dále třeba, aby k poskytnutí úplatku došlo v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a aby byl trestný čin spáchán vůči úřední osobě.

Soud se tedy dále zabýval otázkou, v jaké souvislosti a z jakých důvodů byly půjčky poskytnuty, aby mohl posoudit, zda se skutečně jednalo o poskytnutí úplatku nebo pouze o nezištnou přátelskou půjčku, která je jistě možná i v prostředí vysoké politiky a není důvod k její kriminalizaci. V tomto ohledu považuje soud za nezbytné zdůraznit zásadní prvky skutkového stavu, které vyplývají především ze samotné výpovědi obžalovaného Víta Bártu, podporované i řadou dalších důkazů:

- 1) prvotní nabídka Víta Bártu byla učiněna na poslaneckém klubu a byla určena všem (přínejmenším všem přítomným) poslancům poslaneckého klubu strany, zatímco žádných jiných osob se netýkala,
- 2) mezi poslanci jsou či byli i osoby, s nimiž obžalovaného pojily či pojí přátelské vztahy, zároveň však i poslanci, s nimiž žádné takové vztahy neměl a nemá; i ti přitom byli adresáty jeho nabídky,
- 3) nabídka byla motivována, a zde soud vychází z výpovědi samotného obžalovaného, obavou ze vzniku negativního mediálního obrazu strany, kdyby poslanci revokovali debatu o výši příjmu poslanců, a padla na jednání poslaneckého klubu, kde toto téma otevřel poslanec Chaloupka s tím, že věc je třeba řešit, právě jako reakce na toto a další vystoupení poslanců; snaha o zabránění této debatě, resp. o její zastavení v zárodku byla tedy přiznaným motivem jednání obžalovaného,
- 4) jak Kristýna Kočí, tak Jaroslav Škárka při své žádosti o půjčku odkázali, opět dle výpovědi samotného obžalovaného, právě na tuto jeho prvotní nabídku učiněnou na poslaneckém klubu,
- 5) obžalovaný kromě projednávaných půjček ze stejných důvodů a na stejném základě půjčil bezúročně za shodných podmínek i poslanci Vackovi, další poslankyni Suché nabízel aktivně pomoc, pokud by měla finanční problémy (obžalovaný tuto nabídku blíže nespecifikoval, nicméně z výpovědi svědkyně, kterou obžalovaný nezpochybňuje, vyplývá, že se jednalo o hypotetickou možnost zajištění klienta pro její advokátní kancelář), obdobný postup sjednával, byť nakonec bez výsledku, i s poslancem Humlem.

Soud tedy shrnuje, že obžalovaný v žádném případě neposkytoval přátelské půjčky, ale realizoval, a to nejen v projednávaných dvou případech, svou předchozí nabídku určenou poslancům strany, bez ohledu na svůj osobní vztah s nimi. Smyslem takto realizované

nabídky bylo zabránit svobodné debatě poslanců o možné nové zákonné úpravě, revokující předchozí, dle některých poslanců chybnou, změnu zákona, která se dotkla jejich příjmů. Nabídka tedy přímo souvisela s obstaráváním věcí obecného zájmu, konkrétně se zákonodárnou činností poslanců, tedy činností, která je, slovy trestního zákoníku, výkonem jejich pravomoci při plnění úkolů státu.

V žádném případě nelze akceptovat úvahu, že by trestněprávní ochrana před korupčním jednáním postihovala pouze případy poskytnutí úplatku v souvislosti s hlasováním o již existujícím konkrétním návrhu zákona. Proces přijímání zákonů je, včetně například zákonodárné iniciativy, která náleží každému z poslanců, částečně upraven již v Ústavě, částečně zákonem o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, který upravuje i sdružování poslanců v poslaneckých klubech. Na celý tento proces, a to již od zvažování či debat o možnosti využití zákonodárné iniciativy, je třeba nahlížet jako na proces, při němž poslanci plní úkoly státu a používají přitom pravomoci svěřené pro plnění těchto úkolů. A právě tento proces se, byť v samém počátku, obžalovaný pokusil nabídkou a následným poskytnutím úplatku ovlivnit. Pakliže poslanci (který podle Ústavy vykonává svůj mandát podle svého nejlepšího vědomí a svědomí) je poskytován úplatek v úmyslu ovlivnit jeho postoj k určitému zákonu, ať již se jedná o zákon, o jehož přijetí má být hlasováno, nebo naopak o zákon účinný, který by mohl být zrušen či změněn, jedná se o korupční jednání. Takové jednání je pak třeba kvalifikovat jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku.

Na uvedeném závěru nic nemění námitky obžalovaného, jež vyjádřil ve své výpovědi, když byl upozorněn na problematičnost svého postupu, totiž že si počínal transparentně a navíc že řada podobných debat probíhá v každé politické straně, například ohledně míst v dozorčích radách nebo o služebních cestách. Transparentnost jednání učiněného na poslaneckém klubu s vyloučením účasti jiných osob než poslanců, na něž navazovala osobní jednání obžalovaného s jednotlivými poslanci a předávání půjček v hotovosti v obálkách, není právě přesvědčivá, především však není pro právní posouzení jednání obžalovaného podstatná. Pokud jde o námitku, že takové či obdobné počínání je v politice běžné, soud konstatuje, že předmětem tohoto řízení je konkrétní jednání obžalovaného Víta Bárty. Nelze připustit myšlenku, že trestní právo se musí zastavit před branou politiky a že jednání, které je na jakékoli jiné úrovni lidského života postihováno trestním zákoníkem a trestáno, se od určitého postavení pachatele stává beztrestným.

Přestože se navíc může na první pohled zdát, že zákonná úprava zdanění poslaneckých náhrad je málo podstatnou otázkou, zasahující pouze velmi omezený počet osob, jednání obžalovaného má ve skutečnosti mnohem závažnější dosah. Obžalovaný si musel být velmi dobře vědom, že tímto způsobem si zavazuje jednotlivé poslance. Lze si stěží představit normálně fungující poslanecký klub, složený z podstatné části z dlužníků či smluvních partnerů ekonomicky více či méně závislých na čelném představiteli tohoto klubu.

Soud tedy shrnuje, že jednání obžalovaného Víta Bárty právně kvalifikoval jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, a takový čin spáchal vůči úřední osobě. Jednání obžalovaného Jaroslava Škárky soud posoudil jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se obžalovaný dopustil tím, že sebe obohatil tím, že někoho uvedl v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu. Soud jednání obžalovaných posuzoval podle tr. zákoníku účinného ke dni jeho spáchání, neboť neshledal, že by aplikace novelizovaného znění tr. zákoníku byla pro obžalované výhodnější, ať již pokud jde o výrok o vině či o trestu, neboť výsledek by byl zcela shodný. (Ve vztahu

k obžalovanému Jaroslavu Škárkovi je tato otázka podrobněji vysvětlena v rámci odůvodnění výroku o trestu.)

Při úvaze o trestu u obou obžalovaných vycházel soud ze zákonných ustanovení upravujících obecné zásady pro stanovení druhu a výměry trestu (zejména § 39 tr. zákoníku s přihlédnutím k § 38 tr. zákoníku), přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi (§ 41, § 42 tr. zákoníku).

Obžalovanému Vítu Bártovi je ukládán trest za zločin, na který trestní zákoník stanoví sazbu trestu odnětí svobody od jednoho do šesti roků. Soud shledal v jeho případě jednoznačnou převahu důležitých polehčujících okolností. Obžalovaný v minulosti nikdy nebyl soudně trestán, jeho jednání je tedy třeba hodnotit jako exces z dosud řádného způsobu života. Ke spáchání trestného činu se objektivně zcela doznal, jakkoli se domníval, že jeho jednání trestné není, a toto jeho doznání velice podstatným způsobem přispělo k objasnění věci, zejména pokud jde o skutečnost, jaká byla motivace jeho jednání, což bylo rozhodující pro posouzení zavinění obžalovaného. Soud při rozhodování o výměře a druhu trestu přihlédl i ke skutečnosti, že – jakkoli prvotní korupční nabídka vzešla od obžalovaného – k samotnému poskytnutí obou úplatků jej přiměla provokace jeho politických odpůrců, kteří si o peníze řekli právě s úmyslem obžalovaného zdiskreditovat. Rovněž výše obohacení či zvýhodnění, kterou upláceným poskytl, byla vzhledem k závažnosti právní kvalifikace relativně nízká. Zákonná úprava, ve vztahu k níž ke korupčnímu jednání obžalovaného došlo, tedy úprava odměňování poslanců, má relativně úzký dosah, a jednání obžalovaného, směřující ke snaze zabránit poškození pověsti jeho politické strany v případě, že by poslanci otevřeli či revidovali debatu o snížení svých příjmů, je do jisté míry lidsky pochopitelné. Na druhou stranu, nelze pominout skutečnost, že obžalovaný se svého jednání dopustil v nejvyšších patrech politického života, a taktéž, že si tímto způsobem nepochybně fakticky zavazoval poslance vládní politické strany. Stejně tak, přestože soud ukládá trest pouze za dva dílčí útoky pokračujícího trestného činu, jež jsou předmětem tohoto řízení, nepomíjí ani to, že tyto zčásti vyprovokované činy byly součástí širšího jednání, které zahrnovalo více aktů a nabídky směřovaly i vůči dalším osobám, které je nevyprovokovaly. Proto, i přes vylíčenou zřejmou převahu polehčujících okolností, neshledává soud v žádném případě zákonné důvody například pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody. Trest odnětí svobody však ukládal soud pouze mírně nad spodní hranici zákonné trestní sazby, konkrétně ve výměře 18 měsíců, s tím, že výkon trestu podmíněně odložil na přiměřenou zkušební dobu v trvání 30 měsíců, během které obžalovaný sám svým způsobem života rozhodne o tom, zda pro něho toto podmíněné odsouzení bude dostatečným varováním, dalších selhání se již nedopustí a soud bude moci po skončení zkušební doby rozhodnout o jeho osvědčení, nebo zda zavádá příčinu k přeměně uloženého trestu na nepodmíněný trest odnětí svobody. Zároveň soud podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku obžalovanému uložil trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, konkrétně propadnutí částky 665.000 Kč, jež byla ve formě bankovek použitých při korupčním jednání obžalovaného zajištěna v průběhu trestního řízení. Tento trest ukládal soud právě obžalovanému Vítu Bártovi, který je stále vlastníkem těchto peněz, neboť předáním peněz nemohla být podle § 39 občanského zákoníku pro rozpor se zákonem uzavřena platná smlouva o půjčce.

Velice odlišná je situace v případě obžalovaného Jaroslava Škárky. Obžalovanému je ukládán trest za přečin, jehož spáchání zákon postihuje trestem odnětí svobody v rámci trestní sazby od jednoho do pěti roků. I v jeho případě soud hodnotí jako polehčující okolnost, že obžalovaný dosud žil zcela řádným životem a nebyl nikdy soudně trestán. Tím však výčet polehčujících okolností končí. Obžalovaný spáchal s rozmyslem trestný čin ze zvláště

zavrženíhodné pohnutky, zcela se vymykající obvyklému motivu pachatelů podvodného jednání, kteří usilují o své majetkové obohacení. Pro obžalovaného poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky bylo podvodné vylákání peněz pouhým prostředkem k následné dehonestaci podvedeného a dosažení vlastních cílů v nejvyšší politické sféře, a je přitom z hlediska úvah o ukládaném trestu nepříliš podstatné, že i jednání podvedeného Víta Bárty soud posoudil jako trestný čin. Rovněž chování obžalovaného po spáchání trestného činu, vrcholící ostatně v tomto soudním procesu, hodnotí soud ve vztahu k podvedenému jako značně zákeřné. Po zvážení všech uvedených skutečností ukládal soud obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 3 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovaný, který dosud nikdy nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, zařazen pro výkon tohoto trestu do věznice s dozorem. Soud se vzhledem k novelizaci trestního zákoníku, účinné od 01.12.2011, zabýval i otázkou, zda by v případě aplikace nyní účinného trestního zákoníku nebyl trest ukládaný obžalovanému mírnější. Konkrétně soud tuto otázku řešil s ohledem na novelizované znění § 55 odst. 2, dle něhož za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby nepřevyšuje pět let, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. (Podle § 55 odst. 2 tr. zákoníku účinného ke dni spáchání trestného činu se toto ustanovení vztahovalo na trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby nepřevyšuje tři léta.) Podmínku stanovenou § 55 odst. 2 tr. zákoníku však nelze omezovat na posouzení, zda obžalovaný v minulosti vedl řádný život, či nikoli. Vzhledem ke zvláště zavrženíhodné pohnutce jednání obžalovaného, jehož se dopustil v postavení poslance, k jeho chování po spáchání trestného činu, jímž vskutku bezezbytku realizoval svůj plán na poškození Víta Bárty, k naprosté absenci lítosti či jiného náhledu na vlastní jednání, by ukládání jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody nemohlo vést k řádnému životu obžalovaného. Zároveň soud obžalovanému uložil podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na maximální možnou dobu 10 roků. Obžalovaný se totiž trestného činu dopustil v přímé souvislosti se svou poslaneckou funkcí a jeho kriminální jednání, učiněné ve snaze dosáhnout politických cílů v rámci své poslanecké funkce, bylo natolik hanebné, že veřejný zájem naléhavě vyžaduje, aby mu bylo zabráněno i nástroji trestního práva v dalším působení v této funkci.

Poškozená Kristýna Kočí se řádně a včas připojila proti obžalovanému Vítu Bártovi s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Svůj nárok poškozená opírala o § 11 občanského zákoníku, dle něhož fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy, přičemž tvrdila, že samotným jednáním obžalovaného Víta Bárty, tedy předáním úplatku, bylo zasaženo do její občanské cti. Podle § 13 odst. 2, 3 občanského zákoníku pak požadovala náhradu nemajetkové újmy v penězích.

Soud se na počátku hlavního líčení ztotožnil s argumentací poškozené v tom ohledu, že v případě, že by byl prokázán skutkový stav tvrzený v obžalobě, tedy že obžalovaný Vít Bárta poškozené nečekaně a bez jakékoli její předchozí součinnosti předal úplatek, zasáhl by tím do jejího práva na ochranu občanské cti. Je dle soudu zcela nepochybné, že jedním ze základních prvků občanské cti je nepodplatitelnost; pokud čestnému člověku nabídne či předá kdokoli úplatek, závažným způsobem do jeho cti zasahuje, neboť projevuje svůj názor o jeho úplatnosti. Tento zásah je dle soudu o to závažnější, má-li se takového jednání vůči čestnému člověku dopustit, jako tomu mělo být v projednávané věci, někdo, kdo jej dobře zná. Soud zásah do cti v takovém případě považuje obecně za závažnější, než by tomu bylo například

v případě urážky pronesené v afektu. Je navíc třeba dodat, že odpovědnost dle § 11 občanského zákoníku je objektivní, není tedy závislá na zavinění a není pro její dovození podstatné, že uplácející zpravidla nebude mít v úmyslu svým jednáním do občanské cti poškozeného zasáhnout a jeho cílem naproti tomu bude, aby nabízený úplatek přijal.

Jelikož však výsledky dokazování, jež našly svůj odraz ve skutkové větě rozsudku, neposkytují podklad pro závěr, že jednáním obžalovaného Víta Bárty skutečně do zásahu do práva na ochranu občanské cti poškozené Kristýny Kočí došlo, neboť dle skutkových závěrů soudu bylo jeho jednání naopak z její strany vyprovokováno, soud poškozenou podle § 229 odst. 1 tr. řádu s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.